УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

жовтень
2009

КОРОНАЦІЯ
Чудотворної ікони Гошівської Богородиці
28 серпня 2009 р.Б

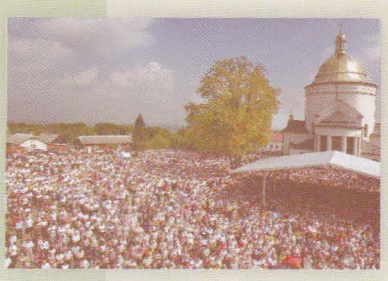

ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ
Бучач 30 серпня 2009 р.Б

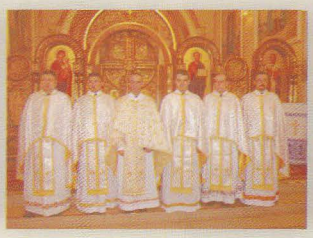

СВЯТКУВАННЯ 20-ЛІТТЯ
легалізації Української Греко-Католицької Церкви
Львів, 20 вересня 2009 р.Б.

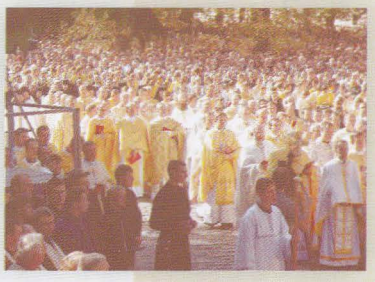

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА 3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД 6

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИСТОПАД:
СВ. КАТЕРИНА ОЛЕКСАНДРІЙСЬКА 8

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ПОСЛАННЯ АПОСТОЛА ПАВЛА ДО ГАЛАТІВ 8

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
УРОЧИСТОСТІ З НАГОДИ 20-ЛІТТЯ
ВИХОДУ УГКЦ З ПІДПІЛЛЯ 11

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ, о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ВОНИ ЗАБАЖАЛИ БУТИ ДОСКОНАЛИМИ
ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКИМИ РАДАМИ 14

УКРАЇНСЬКІ КАТОЛИКИ В НІМЕЧЧИНІ
ТА СКАНДИНАВІЇ ВІДЗНАЧИЛИ ЮВІЛЕЙ 17

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ЗАСНУВАННЯ ЗГРОМАДЖЕННЯ
ВОПЛОЧЕНОГО СЛОВА 18

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ
ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПРАЦІВНИЦІ ВВП «МІСІОНЕР» 18

о. Франціск ОНИСЬКО,ЧСВВ
СІЧОВИКІВ ПОХОВАЛИ З ПОЧЕСТЯМИ 19

о. Прокопій ЛОТОЦЬКИЙ, ЧСВВ
ПАМ'ЯТІ ВЛАДИКИ МИРОСЛАВА СТЕФАНА МАРУСИНА 20

Віра АРІВ
«У МАЛОМУ БУВ ТИ ВІРНИЙ –
УВІЙДИ В РАДІСТЬ ПАНА ТВОГО» 28

Ігор СКЛЕНАР,
РІК БЕЗ ДУХОВНОГО ПРИЯТЕЛЯ 31

бр. Партеній ПІДЧЕХА, ЧСВВ
ЙОГО СОВІСТЬ БУЛА ЧИСТОЮ ПЕРЕД БОГОМ І ЛЮДЬМИ .. 32

о. Прокопій ЛОТОЦЬКИЙ, ЧСВВ
ОЗНАКИ СУЧАСНОГО ЛЕДАРЯ 34

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
ДО ЦАРИЦІ МИРУ В МЕДЖУГОР'Є 36

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД «АРХІТЕКТУРНИЙ» 41

Соломія КОРНИЧ
ДВА СЛОВА 42

Соломія КОРНИЧ
СВЯТО ПОКРОВИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ 44

Оксана ЛУЩЕВСЬКА
ПОРА – НЕ ПОРА 46

Соломія КОРНИЧ
КРОСВОРД «ДЛЯ РОЗУМНИКІВ І РОЗУМНИЦЬ» 48

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

НЕОБХІДНО МОЛИТИСЯ ЗА ІНШИХ

У жовтні ми єднаємо свої уми і серця в молитві на вервиці. На ній Пресвята Богородиця просила молитися щодня, жертвуючи таку молитву за навернення грішників. Часто ми недооцінюємо сили молитви на вервиці, а ще менше вміємо доцінити молитву за грішників. Адже більшість молитов звернена до Бога, Його Пресвятої Матері і святих насамперед за вирішення наших проблем, покращення стану наших рідних і знайомих. Ми самі, наші рідні й знайомі живемо у світі, який має дуже тісні зв'язки, а дії та рішення одного впливають на життя багатьох.

Відхід від Бога, руйнування моралі та духовності є найбільшим злочином, який впливає не тільки на ту особу, яка таке чинить, але й на багатьох інших. Прикладами цього переповнене Святе Письмо, життєписи святих та й наше щоденне життя. Нещодавно Україна визволилася з важкого рабства комуністичної системи, в якій гріх не був приватною, особистою справою поодиноких осіб, а потягав за собою маси народу. Як багато людей мусіли кривити душею, як багато хто мусів брехати, красти, обманювати… Як багато хто почав обманювати себе самого, чинячи беззаконня: розрив подружнього зв'язку, вбивство ненароджених дітей... Це не може не мати наслідків для людей!

Часто люди запитують, чому ж таки терплять праведники, адже вони не чинять тих беззаконь! Та тому, що світ – це одне ціле, і праведник ще більше відповідальний за долю світу і людей, аніж грішник. Якби хтось хотів «втекти від світу», щоб практикувати приватно праведне життя, то сам став би порушником закону і злочинцем. Так чинить багато тих, які збираються у різноманітні секти, або

творять рухи «винятково чистих» християн серед католиків. Сьогодні це дедалі частіше стається.

За істину, за правду необхідно вміти постраждати, як і сам Христос страждав. Тому ми не можемо потішати себе тим, що живемо праведно, і надітися, що Бог визволить нас від терпінь за нашу праведність. Адже ми відповідальні за інших. І найбільше за тих, які цієї правди ще не пізнали, за грішників. Як можемо надіятися, що нас обминуть страждання, як от грішник, наш сусід намірився убити дитину в лоні своєї дружини? Як можемо надіятися, коли через обман і гріх політик намагається отримати відповідне становище у владі? Як можемо надіятися, коли й ми самі не можемо бути вірними своїм обітницям перед Господом і так часто впадаємо у гріхи? Тому молитися за навернення грішників – це одна з найбільш важливих цілей молитви. Молитися саме за тих, хто найбільше нам дошкуляє, хто найменше, здавалося б, гідний нашої молитви. Саме тому варто, щоб цей жовтень став для нас місяцем переосмислення нашої молитви, місяцем навернення нашого серця до найбільш потребуючих; тих, які втратили найдорожче у своєму житті – єдність з Богом та освячуючу ласку.

Не треба гадати, що молитися за грішників – це постійно про них думати. Саме молитва на вервиці допоможе нам правильно поставитися до нашого обов'язку. Адже коли молимося на вервиці, устами промовляємо слова молитви, ум же скеровуємо на розважання вічних таїнств. Таким чином перебуваємо у єднанні з Богом, жертвуючи Йому наш час і зусилля. Свідомі того, що грішники потребують навернення серця, на початку нашої молитви зробімо звичайний намір: «Цю вервицю жертвую за навернення грішників». А Бог знає, як доброту нашого серця спрямувати на зміну закам'янілих сердець грішників.

Богородиця у Фатімі просила молитися за бідних грішників і за них терпіти. У жовтні, коли часто, здебільшого спільно у церкві, молимося щодня на вервиці, отримуємо шанс – тихо й непомітно, але одночасно діяльно та глибоко вплинути на наше життя і життя багатьох людей.

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Радакційна колегія:
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція:
Ігор ЯРЕМКО

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Фото:
бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 30.09.2009 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2009

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

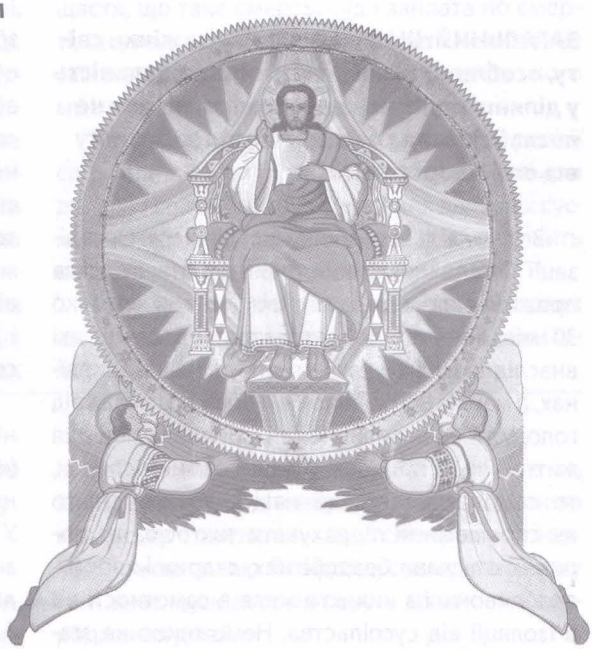

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб неділю переживали як день, в якому християни збираються для прослави воскреслого Господа, беручи участь в Євхаристійній Трапезі.

МІСІЙНИЙ: Щоб увесь Божий народ, якому Христос довірив завдання йти і проповідувати Євангеліє всякому створінню, сумлінно брав на себе особисту відповідальність за місію і вважав її найвищим служінням, яке може пожертвувати людству.

МІСЦЕВИЙ: Щоб українське суспільство подолало давні поділи, особливо, щоб настало порозуміння і примирення між усіма ветеранами часів Другої світової війни.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД

Підготував
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб усі чоловіки та жінки світу, особливо ті, які несуть відповідальність у ділянці політики й економіки, ніколи не послаблювали своїх зусиль щодо захисту всього створіння.

Згідно зі статистичними даними Організації Об'єднаних Націй, дві третини людства проживає за межею бідності. З них близько 30 мільйонів людей становлять біженці, які внаслідок воєн шукають притулку в інших країнах, а майже 800 мільйонів людей страждає від голоду та браку найелементарніших умов для життя. Якщо продовжити цей сумний список, то слід зазначити, що навіть дотепер ніхто не спроможний підрахувати тих осіб, які поповнюють лави безробітних, старих і хворих, особливо тих з них, хто живе в самотності чи в ізоляції від суспільства. Неможливо не згадати про наростаючу загрозу наркоманії, СНІДу, алкоголізму та інших руйнівних хвороб для здоров'я людини.

Це тільки маленьке резюме тих загроз, які реально нависли над цілим людством. Щоб протиставитись їм, необхідна згуртованість та діалог цілих держав, а навіть їх окремих соціальних груп. Ось тому так потрібна в наш час будь-яка ініціатива з боку політиків на збереження всього створіння. Це їх прямий обов'язок, адже слово «політика» походить від грецького he polis, що означає «місто», «громада», «суспільство», «населення», «країна». Отже, ta politika (дослівно: «суспільні справи»), – це діяльність, спрямована на зорганізування і розвиток суспільної форми життя, її збереження та зміцнення, захист від зовнішніх ворогів та забезпечення прав і добробуту окремих осіб, які творять дану спільноту.

Святіший Отець Венедикт XVI у своїй останній енцикліці, яка має назву «Caritas in veritate» («Любов у істині»), подає багато цінних думок на тему сучасної політики і економіки у світі. У третьому розділі Вселенський Архиєрей зазначає, що вигода як єдина ціль, що не оглядається на спільне благо, загрожує зруйнувати багатства і спричинитися до убогості. Сильніші економічні одиниці не повинні використовувати слабші. Папа знову нагадав про традиційні принципи соціальної етики: прозорість, чесність і відповідальність, без яких неможливий не лише розвиток нормальних економічних відносин, а людства загалом.

Молімося, щоб у світі завдяки чесним і відповідальним політикам панували спокій, добробут та соціальна справедливість.

МІСІЙНИЙ: Щоб визнавці різних релігій свідоцтвом свого життя і при допомозі братерського діалогу ясно показували, що Боже ім'я є носієм миру.

Вже не одне століття на світі існує велика кількість релігій та вірувань. Це явище немов у калейдоскопі постійно змінюється. Динамічність сучасного світу спричиняє те, що часто визнавці різних релігій живуть поряд, а особливо між тими, які вважають себе атеїстами (по-іншому звучить як «агностики»), а по суті людьми невіруючими. При цьому виникає своєрідний взаємозв'язок у суспіль-

стві, зумовлений присутністю однієї або кількох релігій. Як засвідчує історія, релігія – це могутня сила, що є міцною опорою в житті людини. Релігійність особи в основному проявляється в трьох вимірах: усному визнанні, внутрішньому переконанні та в її поведінці, тобто конкретних вчинках, які співмірні із духовними принципами і вартостями конкретної сповідуваної релігії. Католицька Церква на Другому Ватиканському Соборі, проголошуючи Декларацію про відношення Церкви до нехристиянських релігій, офіційно подала свою позицію на тему «іновірців». У документі знаходимо такі слова: «Люди різнорідних вірувань очікують відповіді на малозрозумілі загадки людського життя, які, як і давніше, так і сьогодні глибоко непокоять людські серця: що таке людина, який сенс і яка ціль нашого життя, що добре, а що грішне, звідкіля і чому терпіння, який шлях веде до справжнього щастя, що таке смерть, суд і заплата по смерті, що, на кінець, оте найглибше і невимовне таїнство, яке огортає наше існування, з якого ми вийшли і до якого йдемо?»

Церква не намагається засудити інші релігії світу, але пізнати їх та знайти можливості для діалогу і співпраці хоча б в деяких ділянках суспільного життя, проте якщо це не суперечить основним правдам християнської віри.

Тому молімося, щоб цей діалог і співпраця ще більше сприяли тому, аби між народами цілої земної кулі панували мир та злагода.

МІСЦЕВИЙ: Щоб батьки в Україні радісно і з вдячністю приймали кожну зачату дитину як Божий дар і благословення.

Кожен з нас приходить на цей світ, незалежно від того, хоче він цього, чи ні. Самозрозуміло, що у перші дні, місяці й роки своєї земної історії ми повністю віддані у руки своїх батьків. Бути батьком і матір'ю – це покликання, яке стосується певних дій, прикмет, способу реалізації життя. Бути батьком і матір'ю – це не означає володіти своїми чадами.

Покликання до батьківства не зводиться до того, щоб лише мати дітей, але, щоб виконувати батьківські функції, бути направду мамою і татом. «За самою своєю природою установа подружжя і подружня любов спрямовані до народжування й виховання дітей, якими вони немов увінчуються»; «Діти є найціннішим даром подружжя і приносять батькам найбільше добра», – такі твердження читаємо у важливих церковних документах.

Жодна людина не приходить на світ випадково, вона завжди є ціллю творчої любові Бога. Із цієї фундаментальної правди походить те, що здатність до дітонародження є вписаною в людську статевість, – це є співпраця з творчою Божою силою. Як відомо, сьогодні в цілому світі внаслідок абортів гинуть мільйони ненароджених дітей.

В нашій країні також немилосердно вбивають їх в лоні свідомих чи несвідомих матерів. За неофіційною статистикою, за роки незалежності в Україні було зроблено 30 мільйонів абортів! Задумаймося над цією цифрою. Кількість дітей, що загинули в лоні матері, на сьогодні перевищила втрати нашого народу у всіх війнах, разом взятих. Хоча кількість цих актів суттєво знизилась за останні роки, але наша держава і надалі утримує сумне лідерство у світі за кількістю абортів. На жаль, Україна стала країною вбивць, до того ж таких вбивць, які є несвідомі такого свого злочинного вчинку проти Божих законів. Молімося, щоб українські батьки й матері, розуміючи свою важливу місію дітонародження, з великою вдячністю приймали кожну дитину, даровану самим Творцем – Господом Богом.

Покровитель на листопад:
СВ. КАТЕРИНА ОЛЕКСАНДРІЙСЬКА,
(25 листопада)

Св. мучениця Катерина (ім'я з грецької означає «чиста») походила зі славного міста Олександрії. Оповідання про неї стало відомим в X ст. Згідно з переданням, св. Катерина була гарною і високоосвіченою дівчиною і у віці 18 років навернулась на християнство. Коли в місті почалося переслідування християн, св. Катерина, користуючись своїм знатним походженням, звернулась до імператора, заступаючись за них.

Щоб переконати знатну римлянку та інших християн, імператор наказав скликати п'ятдесят найосвіченіших мужів імперії. Св. Катерина відвертістю своїх переконань і доказів навернула їх в християнство. Всі вчені за наказом імператора були вкинуті у вогнище. Сама ж дівчина була піддана страшним мукам – її колесували. Коли вона спокійно підійшла до знаряддя мук, то ангел Господній розбив його в щепки. Тоді Катерина, підійшовши до місця страти, з глибокою вірою в Бога, сама поклала голову під меч ката, слізно молячись за всіх людей. Її було обезголовлено. Сталося це приблизно 310 року.

Мощі св. Катерини спочивають в монастирі її імені на горі Синай в Єгипті. Сьогодні це великий духовний центр, в якому знаходиться стародавній архів і велика бібліотека стародруків та церковних раритетів. Св. Катерина є покровителькою вчителів, освічених людей та науковців. На її честь будуються храми, багато монастирів називають її іменем.

Св. великомученицю Катерину поминають 7 грудня за григоріянським календарем, а 25 листопада – за юліянським.

ПОСЛАННЯ АПОСТОЛА ПАВЛА ДО ГАЛАТІВ

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ

«Послання до галатів» – одне з найбільш важливих Павлових послань не тільки через теми, які в ньому порушуються. У цьому посланні є важливий момент: мова йде про оправдання у Христі та свободу від норм старозавітнього Закону. Воно також містить багато відомостей про самого апостола Павла і його діяльність у поширенні Євангелія. Хоч «Послання до галатів» менше за розміром від обидвох послань до коринтян і від листа до римлян, проте його сила аргументів, глибина думки, багатство автобіографічних подробиць та, можливо, близькість за змістом до «Послання до римлян», гарантували йому місце серед чотирьох «великих» послань апостола Павла (Рим, 1 і 2 Кор, Гал).

Адресати послання

Павло двічі виразно називає адресатів свого листа. На початку послання, там де звичайно подаються імена адресатів, він пише «церквам Галатії», маючи на увазі вірних цих церков. Далі багато разів Павло називає своїх адресатів братами (Гал 1,11; 3,15; 4,12.28.31; 5,11.13; 6,1.18). Лише один раз, коли дає волю почуттям, звертається до них так: «О нерозумні галати!» (3,1).

Зрозуміло, що адресатами послання є члени християнських спільнот, церков, які знаходилися в місцевості Галатія і тому їх Павло міг

назвати галатами. При цьому Павло згадує про своє перебування між ними, зазначаючи, що перший раз (а, отже, був і другий!) він звістував їм Євангеліє «з-за недуги тіла» (Гал 4,13). Отже, християни цих церков особисто добре знають Павла, він був серед них принаймні двічі.

Хто ж такі галати і який край називався Галатією? Відповідь на це запитання вимагає короткого екскурсу в історію.

Назва «галати» має той сам корінь слова, що й «кельти», яких римляни чомусь називали «галлами»: звідси також назва «Валлія», за англійською вимовою – «Уельс» (у Великобританії) і «Галісія» в сучасній Іспанії (але не наша «Ґаліція» – з нім. «Галичина», бо вона – від міста Галича). Отож, тих кельтів, які на початку III ст. до Христа, мандруючи на схід вздовж нижньої течії Дунаю, перейшли не без бою через північну Італію, Ілірію, Македонію, переправилися в Малу Азію і були відтіснені володарями Пергаму до околиць Анкири (сучасна Анкара, столиця Туреччини), римляни назвали, на відміну від західних галлів, «галлогреками», скорочено – «галатами». Насправді це були кельтські племена трокмів, тектосаґів та толістобоґів, які у мандрівці на схід з усім своїм маєтком і сім'ями (усього коло 20 тис. осіб, з них біля 10 тис. воїнів) хотіли осісти десь на території сучасної Греції. Не змогли цього зробити через опір греків.

Перейшовши в 279 році в Малу Азію, зазнали не однієї поразки, поки не осіли на відносно нейтральних землях в гористій місцевості Кападокії між ріками Галис (тепер Кизилирмак) на сході та Санґарій (тепер Сакар'я) на заході. З 189 року Галатія стала частиною Римської держави. У нагороду за вірність Римові під час війни з Мітридатом (74-64 р. до Христа) вождь галатів Дейотар отримав у 64 році від Помпея звання короля.

Проте вже у 25 році до Р.Х., після смерті останнього царя Аміnти, Римська імперія приєднала Галатію до себе. Тоді ж було утворено окрему римську провінцію з центром в Анкирі, яка об'єднувала крім Галатії частини інших малоазійських земель: Пісидії, Лікаонії, Ісаврії, Памфілії на півдні, Пафлагонії на півночі, Понту – на сході.

Загально вважалося, що Павло адресує своє послання до християн, мешканців історичної Галатії, поки у середині 18 ст. не запропонували іншу версію: чи не писав Павло до християн Антіохії, Іконії, Лістри і Дерби, які знаходилися в приєднаних південних територіях тодішньої римської провінції Галатії? І справді, набагато більше відомостей залишилося про перебування і проповідь Павла у цих містах (Ді 13,14-14,24; 16,1-2; 2 Тим 3,11). Відомості ж про діяльність Павла у північній, тобто корінній Галатії, надто скупі.

Ця пропозиція мала своїх прихильників, але не треба забувати, що і галатський край згаданий, і то двічі, у «Діяннях апостолів». Через Галатію Павло подорожує із Силою та Тимотеєм під час другої місійної подорожі (Ді 16,6), а також під час третьої (Ді 18,23), при цьому у зворотньому напрямку, ніж під час другої, що цілком зрозуміло: «Павло, пройшовши через горішні околиці, прийшов у Ефес» (Ді 19,1). Тоді апостол мав іншу ціль подорожі.

Крім того, у всіх інших окресленнях територій у «Посланні до галатів» Павло вживає їхні традиційні назви, незважаючи на їх тодішній адміністративний статус: Аравія, Сирія і Килікія, Юдея (Гал 17, 21, 22). Крім того, чи міг Павло звертатися словами: «О, нерозумні галати!» до тих, які галатами не були і себе за таких не вважали? Тобто до мешканців Антіохії, Іконії, Лістри, Дерби? Зрозуміло, що ні, адже Павло хотів здобути симпатію і сприйняття в очах адресатів. Тому більше аргументів є за тим, щоб вважати адресатами мешканців корінної Галатії, мабуть, з околиць м. Пессін. Це сучасне містечко Балагіссар, у кількох десятках кілометрів на південний захід від Анкари (Туреччина).

Місце і час написання послання

Важлива вказівка про час написання «Послання до галатів» міститься в ньому ж самому (Гал 2,1-10): Автор повідомляє, що разом з

Варнавою і Титом був у Єрусалимі, де вирішувалося питання проповіді Євангелія між поганами. Мова тут йде, очевидно, про апостольський собор у Єрусалимі в 49 році. Також там описана дещо пізніша подія, про яку, однак, не маємо точніших хронологічних даних – зустріч з Петром (Кифою) в Антіохії (Гал 2,11-14).

Велика подібність Павлових послань до галатів і до римлян між собою, а також безперечний факт, що «Послання до римлян» використовує, розвиває і поглиблює теми, представлені у «Посланні до галатів», дає змогу окреслити час його написання – перед 58 роком. Адже відомо, що лист до церкви в Римі Павло написав у Коринті на початку 58 року.

Якщо вважати адресатами «Послання до галатів» християн з Галатії у вужчому значенні слова (як історичної території, а не римської провінції, про що була мова вище), уперше Павло прибув до них не під час своєї першої, а тільки під час другої місійної подорожі (50-52 рр.), коли проходив через цей край, прямуючи на захід. Мабуть, тоді Павло затримався у них надовше, ймовірно «з-за недуги тіла» (Гал 4,13-15; Ді 18,23). Ця вимушена зупинка була для Павла нагодою проповідувати правду про Ісуса Христа серед галатів і засновувати там християнські спільноти.

Коли Павло повернувся до Антіохії і мав намір здійснити ще одну подорож, зупинкою якої був Ефес (Ді 18,19-23), він знову використовує нагоду, щоб відвідати свої новозасновані під час другої подорожі спільноти у Галатії (18,23; 19,1; пор. 16,6), подібно як давніше подбав про спільноти у Килікії і Памфілії (Ді 15,36; 15,41-16,5). Хоч «Діяння апостолів» дуже лаконічно представляють побут Павла в Галатії, обидві згадки про його подорож називають «Галатський край». Ці дані цілком узгоджуються з тими, що їх отримуємо із самого «Послання до галатів».

Написане «Послання до галатів» було, очевидно, на початку перебування Павла у Ефесі під час його третьої місійної подорожі, ймовірно в 54 році. В Ефес до Павла дуже швидко могли дійти звістки з Галатії, звідти він міг легко передати свого листа, але сам, з огляду на потреби спільноти в Ефесі, не вважав за потрібне вирушати особисто в дорогу.

Обставини написання послання

З тону «Послання до галатів» та сили його аргументів можна зробити висновок, що Павло вирішив написати до галатів, як тільки дізнався про тривожні новини, які від них надійшли, і що здійснив це якнайшвидше. Як можна зрозуміти з самого послання, після других відвідин Павла до спільнот у Галатії прибули якісь проповідники (Гал 1,6-7; 4,17), які, на противагу Павлові, навчали, що християни, як вихідці з поган, мають виконувати усі норми старозавітнього Закону (4,21). Зокрема, повинні святкувати юдейські свята (4,10), зобов'язані до обрізання (5,2). Для Павла такий поворот справи означав заперечення усього, що він проповідував: свободи у Христі, яку несе Євангеліє, рівності у Христі, без уваги на національність, стать, походження (3,27-28; 5,13). Відхід від правди Євангелія був рівнозначний із зрадою самого Ісуса Христа, відступом від віри в Нього.

Структура «Послання до галатів»

Як і деякі інші Павлові листи (до римлян, ефесян, колосян), «Послання до галатів» має двочленну побудову: перша частина є доктринального характеру, друга – етичного. Перша повідомляє і проголошує християнське вчення, проповідує спасіння, друга – вказує на наслідки об'явленої правди для адресатів, повчає, спонукає до дії, до доброго християнського життя. Зрозуміло, що крім проголошення спасіння, всього того, що здійснив для людей Бог в Ісусі

Христі, Павло відчував свій апостольський обов'язок подати віруючим у Христа засади життя згідно з Євангелієм, основи того, що мають чинити ті, яких запрошено до життя з Богом. У «Посланні до галатів» перші чотири розділи є доктринального характеру, тоді як два останніх, зокрема, 5 і 6, – етично-повчального.

Великою допомогою у розумінні думки апостола Павла у «Посланні до галатів» стало дослідження цього листа з допомогою методу риторичного аналізу. До найбільш вдалих і грунтовних висновків при використанні цього методу щодо «Послання до галатів» здійснив у своїх працях католицький біблієїст А.Пітта. З риторично-літературної точки зору він виокремлює:

– вступ послання (епістолярного жанру) (1,1-5);

– перше звертання (риторичний вступ) (1,6-10);

– propositio, тобто заповідь теми цілого послання (1,11-12) – про це докладніше див. «Місіонар» за квітень 2009 р.;

– перше доведення з доказами (1,13-2,14) і підсумком (2,15-19);

– друге доведення зі вступним звертанням (3,1-5), доказами (3,6-29) і підсумком (4,1-7);

– третє доведення зі вступним звертанням (4,8-11), похвалою галатів (4,12-20) та підсумком (5,2-12);

– четверте доведення з пересторогою (5,13-15), доказами (5,16-6,10) і заключним словом, яке відіграє роль кінцевого підсумку (6,11-18).

Як бачимо, метод риторичного аналізу не лише виявляє логічну і продуману побудову послання, але і дає змогу побачити ораторські й письменницькі якості апостола Павла.

(Закінчення у наступному числі)

УРОЧИСТОСТІ З НАГОДИ 20-ЛІТТЯ ВИХОДУ УГКЦ З ПІДПІЛЛЯ

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Христова Церква в Україні та світі… Містичне Тіло Божественного Спасителя, боголюдська інституція… У ній ми освячуємось, народжуємося до щасливої вічності, зростаючи духовно у світлі Божого Слова. «На Церкву не перестають нападати, а вона – перемагати… Чим сильніше на неї нападають, тим більше вона росте. Хвилі розбиваються, а скеля стоїть непорушно… Хто нападає на Церкву, той погубить самого себе, а Церква стане ще сильнішою. Хто атакує її, той руйнує власні сили», – писав якось св. Іван Золотоустий…

Українська Греко-Католицька Церква (УГКЦ) – одна з чотирьох традиційних українських Церков – спадкоємиць Володимирового хрещення, що налічує біля шести мільйонів вірних в усіх регіонах України та на шести континентах світу; є найбільшою Східною Католицькою самоуправною Церквою (Ecclesia sui juris); зберігає візантійсько-український обряд, тобто – літургічне, богословське, духовне та правове наслідда; перебуває у повному сопричасті зі Вселенським Архиєреєм – Папою Римським і визнає його духовну та юрисдикційну владу; прагне до відновлення первісної єдності Київської Церкви; твердо й послідовно відстоює

право українського народу на свою незалежну соборну державу та становлення в ній зрілого громадянського суспільства; реалізує велику кількість благодійних та громадських проектів в Україні та поза її межами (інформацію взято з офіційного сайту http://www.ugcc.org.ua).

Наприкінці цьогорічного сонячного вересня Українська Греко-Католицька Церква відзначила 20-ліття виходу з підпілля. Адже 17 вересня 1989 року після більш ніж 40-літньої «мовчанки» духовенство з мирянами заявили на весь світ, що наша Церква ще жива, хоч її жорстоко переслідують. На відродження УГКЦ були спрямовані різноманітні акції свідомих греко-католиків і звичайних патріотів власної держави.

Чимало пам'ятних заходів відбулося у вересневі дні з цієї нагоди. Вони мали різний вимір: науковий, літургійний і навіть спортивний. Наприклад, футбольний турнір серед молодіжних команд 12 вересня організувала Молодіжна комісія Львівської архиєпархії УГКЦ під промовистим гаслом: «Збери друзів, створи команду, приходи, грай та вигравай».

18 вересня у Львівській духовній семінарії Святого Духа тривала наукова конференція,

■ **Вручення нагород за вірність Церкві.**

■ **Урочиста хода з нагоди 20-ти ліття легалізації УГКЦ.**

на якій можна було докладніше довідатися про історичні події 80-их років XX ст. В ній взяли участь учасники руху за легалізацію УГКЦ, як миряни, так і духовні особи, які поділилися цікавими спогадами про ті драматичні, але водночас радісні події.

Кульмінацією святкування 20-літньої свободи УГКЦ стала велелюдна Архиєрейська Літургія, що відбулась 20 вересня на встановленому престолі у підніжжях храму св. архистратига Михаїла у Львові, який належить монахам Студитського Уставу. У спільній молитві-подяці за свободу УГКЦ взяли участь ієрархи УГКЦ. Головним служителем був архиєпископ Львівський Ігор Возьняк, а співслужителями – владики Богдан Дзюрах, Юліан Вороновський, Михаїл Вівчар з Канади; деякі священики, які брали участь в молитовній події 20-літньої давності; чисельне духовенство й вірні різних єпархій і екзархатів УГКЦ. Перед початком Богослужіння в усіх храмах Львівської архиєпархії УГКЦ гучно лунав передзвін, який сповіщав в такий спосіб «осінь відродження Української Греко-Католицької Церкви». Після Літургії архиєпископ Львівський владика Ігор (Возьняк) пам'ятним

хрестом св. Юрія Переможця відзначив осіб, які засвідчили своїм незламним християнським життям вірність Церкві та Небесному Спасителеві. Велика кількість заслужених осіб, як духовних, так і світських, нагороджена при своїх церковних спільнотах.

Після урочистої Літургії відбувся багатолюдний урочистий похід до архикатедрального собору св. Юра, в якому взяло участь за деякими підрахунками біля 100 тисяч осіб. Вірних, зокрема молодь, бачили у вишиванках, адже загальновідомим фактом є те, що відродження рідної Церкви стало предтечею незалежності неньки-України. Недарма український президент Віктор Ющенко на літньому відпусті у Зарваниці 19 липня 2009 року назвав УГКЦ «опорою нації». Коли УГКЦ закликала українців до об'єднання, то вона насамперед спиралася на духовно-релігійну єдність. Історію Української Греко-Католицької Церкви ще характеризують як боротьбу за національну самобутність і національне відродження нашого народу…

«Сьогодні з особливою увагою говорю про подвиги Української Греко-Католицької Церкви, її ієрархів, священнослужителів і всіх вірних. У найчорніші часи вона стала опорою нації і береже цю місію до цього часу» (В. Ющенко). Так, ці президентові слова виражають історичні дійсність і автентичну правду. Бо подвиги Церкви явні… Московська Православна Церква, безперечно, не близька ж до цієї похвали. Бо як висловилась раз одна мудра людина, з побудовою кожного храму МП в Україні втрачається її кусень… УГКЦ завжди була разом з Україною, разом зі своїми національними інтересами на противагу до тих проросійських сил, що благословляли захоплення та поневолення інших народів…

Як висловився на урочистій Літургії в місті Лева архиєпископ Львівський владика Ігор (Возьняк), ми дякуємо Господеві за те, що давав нам мужніх єпископів, безстрашних священиків, молитовне чернецтво, відважних мирян тощо. «Наші попередники пам'ятали, що мудрість перемагає глупоту, як світло – темряву», – зазначив львівський архиєрей.

Урочисті заходи ввечері 20 вересня перенеслися до Львівського національного театру опери і балету ім. М. Заньковецької. Після вступного слова архиєпископа Ігоря Возняка деякі активні діячі і священики отримали державні нагороди України за вагомий особистий внесок у відродження УГКЦ. Зокрема, громадський діяч Іван Гель нагороджений «Орденом Свободи», «Орден князя Ярослава Мудрого» 5 ступеня посмертно отримав колишній секретар Комітету захисту УГКЦ ієромонах-студит Григорій Будзінський. Орденом «За заслуги» III ступеня нагороджено: о. Михайла Волошина, ЧНІ, ігумена монастиря Покрови Пресвятої Богородиці у Вінниці; о. Віталія Дуткевича, ЧСВВ, синкела у справах монашества Львівської архиєпархії УГКЦ; о. Михайла Нискогуза, пароха церкви св. Йосафата у м. Червоно град Львівської обл. (у відповідному указі Президента України такий орден отримають владика Тарас (Сеньків), єпископ-помічник Стрийської єпархії УГКЦ; о. Матей (Михайло) Гаврилів, ректор папської колегії св. Йосафата в Римі; священик-емерит Володимир Юрга; о. Петро Зеленюх, парох храму УГКЦ у селі Калинівка Львівської області).

Після цих урочистих хвилин на сцені львівської опери відбулася мистецько-розважальна програма духовного змісту, під час якої звучали духовні монологи осіб різного віку і соціального стану. Ведучий, народний артист України Богдан Козак декламував штрихи до історії УГКЦ в XX ст. Учасники дійства мали нагоду почути релігійні пісні різних колективів тощо.

Подякуймо Богові за дар свободи нашої Церкви не тільки молитвою, але й добрим християнським життям!

ВОНИ ЗАБАЖАЛИ БУТИ ДОСКОНАЛИМИ ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКИМИ РАДАМИ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ,
о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ

30 серпня цього року в храмі Чесного Хреста Господнього, який діє при василіянському монастирі в м. Бучачі Тернопільської області, з благословення о. Дмитра Григорака, ЧСВВ, Апостольського адміністратора Бучацької єпархії УГКЦ, відбулася знаменна подія – ієрейські свячення п'ятьох дияконів Василіанського Чину: Вінкентія Пелиха, Венедикта Деркача, Атанасія Слободяна, Матея Дзюрбана та Полікарпа Марцелюка.

Урочисту Архиєрейську св. Літургію очолив владика Софрон Мудрий, ЧСВВ, єпископ-емерит Івано-Франківський. З ним співслужили о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні; о. Роберт Лисейко, ЧСВВ, ректор ВІФБС у Брюховичах та понад двадцять священиків, серед них – викладачі Перемишльської семінарії (Польща), у якій впродовж тринадцяти останніх років навчалися василіянські студенти. В урочистій св. Літургії взяли участь чимало монахів, монахинь, родичі й знайомі кандидатів до священства та багато вірних.

Під час проповіді, на основі недільного євангельського читання про зустріч багатого юнака з Ісусом Христом, владика Софрон звернув увагу на те, Христос і сьогодні звертається до кожного віруючого, бо заповіді Божі повинні бути основою нашого життя. «А хто бажає бути досконалим, – нехай продасть, що має, залишить все і йде слідом за мною» (Лк. 10,21). Саме таку відповідь дали диякони ЧСВВ, які того дня отримали св. Тайну священства. Владика Софрон побажав їм стати добрими та ревними священиками, сміливими проповідниками Слова Божого.

Після Великого входу розпочався чин ієрейських свячень: Протоігумен о. Йоанікій Чверенчук увів дияконів Вінкентія, Венедикта, Атанасія, Матея та Полікарпа, яких тричі привітав єпископ Софрон. Вони поцілували хрест у руці єпископа та його рамено і чотири кути престолу, тричі обходячи довкола нього. Опісля владика Софрон прочитав молитви ієрейських свячень… Відтак нововисвячені ієреї зняли дияконські ризи й були облечені у священичі:

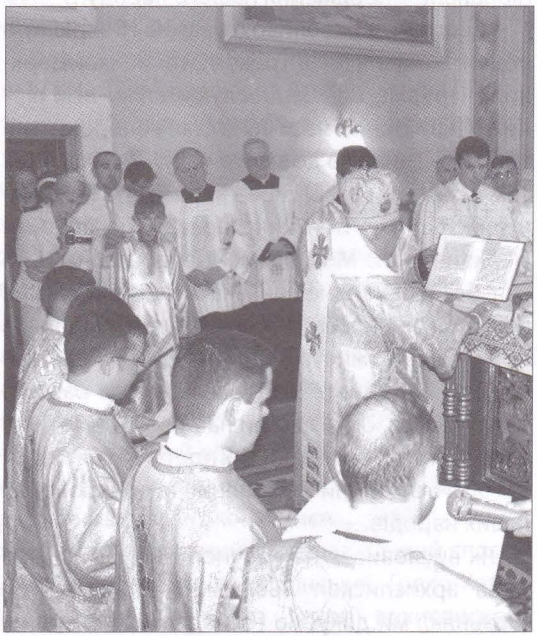

Визнання віри.

епітрахиль, пояс, нарукавники та фелон. Після цього вони стали до престолу і далі з усіма священиками відправляли св. Літургію.

Протоігумен о. Йоанікій Чверенчук найперше подякував Богові за дар життя та покликання новоієреїв, подякував їхнім батькам за виховання своїх синів, а також за те, що віддали їх на служіння Богові у Василіянському Чині. Також Протоігумен склав подяку владиці Софрону за уділення св. Тайни священства цим п'ятьом ченцям-василіянам.

Від імені нововисвячених ієреїв-василіян зі словами подяки звернувся о. Вінкентій Пелих, ЧСВВ, який подякував Богові за дар життя і за покликання. Окремо ще подякував гостям з Польщі, де він навчався в семінарії і де далі буде продовжувати навчання.

Після Архиєрейської св. Літургії новоієреї уділили своє перше священиче благословення. Василіянський Чин і ціла УГКЦ збагатилися ще п'ятьма священиками, які нестимуть своєму народові світле знання Божої правди і зміцнюватимуть його у цій земній мандрівці до небесної Батьківщини щедрими дарами Божої благодаті.

Перше ієрейське благословення.

КОРОТКІ ЖИТТЄПИСИ НОВОПОСТАВЛЕНИХ СВЯЩЕНИКІВ ЧСВВ

НОВОІЄРЕЙ ВІНКЕНТІЙ ВАСИЛЬ ПЕЛИХ народився 23 червня 1981 року в с. Сорока Гусятинського району Тернопільської обл. З 1988 по 1996 рр. навчався в школі рідного села, а в 1996-1998 рр. – в загальноосвітній школі м. Чорткова, де здобув середню освіту. У вересні 1998 року вступив до Василіянського Чину. Після завершення новіціяту в Крехові і складення перших чернечих обітів у серпні 2000 року навчався один рік у василіянському Інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського (м. Золочів Львівської обл.). У 2001-2002 роках був помічником префекта Бучацького василіянського колеґіуму ім. св. Йосафата. В 2002-2007 рр. навчався в теологічному Інституті при Вищій духовній семінарії в Перемишлі (Польща). Потім один рік виконував служіння у монастирі св. Юрія в Червонограді. Вічні обіти склав 24 липня 2005 року у Жовкві. Після закінчення програми богослов'я у вересні-грудні 2008 року у василіянському Інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського (Львів-Брюховичі). Деякий час служив в монастирі св. Онуфрія у Львові. Завершив богословські студії в лютому 2009 року, здобувши ступінь магістра теології у Вищій духовній семінарії в Перемишлі. Дияконські свячення прийняв 28 травня 2009 року з рук владики Святослава Шевчука у Брюховичах (Львів).

НОВОІЄРЕЙ МАТЕЙ ВІТАЛІЙ ДЗЮРБАН народився 5 лютого 1984 року в с. Пилява Бучацького району Тернопільської обл. Коли сім'я переїхала в с. Доброполе Бучацького району тієї ж області, в 1990 році Віталій розпочав навчання у місцевій школі. Після закінчення 9 класів в 1999 році вступив до історико-філософського ліцею (тепер коледжу) ім. св. Йосафата при Бучацькому василіянському монастирі, де в 2001 році здобув середню освіту. У липні 2001 року вступив на кандидатуру до Крехівського монастиря. 28 серпня 2003 року склав перші обіти. Протягом 2003-2009 рр. навчався у василіянському Інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського (Львів-Брюховичі). Довічну професію склав у Гошеві 19 серпня 2009 року, а 26 липня в м. Івано-Франківську прийняв дияконські свячення з рук єпископа Софрона Мудрого, ЧСВВ. На даний час служить в монастирі Вознесіння Господнього у м. Золочеві Львівської обл.

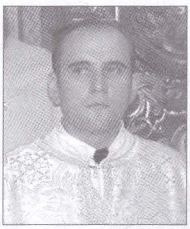

НОВОІЄРЕЙ АТАНАСІЙ ТАРАС СЛОБОДЯН народився 18 березня 1974 року в с. Возилів Бучацького району Тернопільської обл. У 1981-1989 рр. навчався у школі рідного села, а з 1989 по 1990 р. – у Бучацькому СПТУ № 26, де здобув спеціальність «бджоловод». Одночасно навчався у вечірній школі м. Бучача. З 1990 року навчався в Івано-Франківському СПТУ № 19 за спеціальністю «токар», а також у вечірній школі № 2, де в 1992 році здобув середню освіту. Цього ж року вступив на богословський факультет Івано-Франківського теологічно-катехитичного духовного інституту (нині теологічна академія). У червні 1996 року вступив на кандидатуру до Крехівського василіянського монастиря. Після закінчення новіціяту у 1998 році склав перші обіти. Того ж року отримав призначення до Гошівського василіянського монастиря, де перебував до 2005 року. Там 19 серпня 2003 року склав вічні обіти, а 14 жовтня того ж року з рук владики Софрона Мудрого, ЧСВВ прийняв дияконські свячення. У 2005-2009 роках продовжував навчання у василіянському Інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського (Львів-Брюховичі). У червні 2009 року скерований на служіння до монастиря Преображення Господнього у с. Погоня Івано-Франківської обл.

НОВОІЄРЕЙ ПОЛІКАРП ВОЛОДИМИР МАРЦЕЛЮК народився 22 травня 1976 року в м. Жовква Львівської обл. У 1991 році закінчив Жовківську неповну середню школу № 2. З 1991 по 1995 роки навчався в Львівському деревообробному технікумі. Після цього в 1995 -1998 рр. був студентом Українського державного лісотехнічного університету (м. Львів). Після закінчення цього навчального закладу поповнив лави питомців Львівської духовної семінарії Святого Духа, але відчув покликання до монашого життя і у вересні 1999 року вступив до Василіянського Чину. Після завершення новіціятського вишколу в Крехові 21 жовтня 2001 року склав перші обіти. З лютого 2002 року перебував у монастирі св. Онуфрія у Львові, був також катехитом вівтарної дружини при церкві св. Андрія (Львів). В 2002-2006 роках навчався в Українському Католицькому Університеті, після чого здобув ступінь бакалавра філософії і богослов'я. Вічні обіти склав 19 серпня 2006 року у Жовкві. В 2007 році в УКУ захистив магістерську працю з історії Церкви на тему «Діяльність Василіянського Чину св. Йосафата на Галичині і Закарпатті в період 1964 – 1989 рр.», а невдовзі здобув ступінь спеціаліста богослов'я. З осені 2007 року продовжує навчання у Григоріянському університеті в Римі для здобуття ліцензіяту з історії Церкви. 28 липня цього року у соборі св. Юрія у Львові прийняв дияконські свячення з рук владики Ігоря Возьняка, архиєпископа Львівського.

НОВОЄРЕЙ ВЕНЕДИКТ ОЛЕКСІЙ ДЕРКАЧ народився 23 грудня 1981 року в с. Сапова Теребовлянського району Тернопільської обл., має двох сестер – старшу Оксану і молодшу Ольгу. Після переїзду родини до м. Чорткова в 1989 році Олексій розпочав навчання в місцевій школі № 5. Після закінчення восьми класів в 1997 році вступив до історико-філософського ліцею (тепер колеґіуму) ім. св. Йосафата при Бучацькому василіянському монастирі, де в 1999 році здобув повну середню освіту.

У червні того ж року вступив на кандидатуру до Крехівського василіянського монастиря, а після закінчення новіціяту 28 серпня 2001 року склав перші обіти. Один рік навчався у василіянському Інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського в Золочеві. Був скерований настоятелями до василіянської Провінції у Бразилії, де в 2001-2005 роках навчався в Інституті філософії св. Василія Великого (м. Куритиба). Повернувшись у січні 2006 року на Україну, отримав призначення до монастиря св. Онуфрія у Львові. Довічну професію склав 19 серпня 2006 року у Гошеві. В 2007-2009 роках завершив повний курс богослов'я у василіянському Інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського (Львів-Брюховичі). Після того був призначений економом монастиря св. Онуфрія у Лаврові. Дияконські свячення прийняв 26 липня 2009 року з рук владики Софрона Мудрого, ЧСВВ в м. Івано-Франківську.

Редакція «Місіонаря» від імені своїх читачів бажає нововисвяченим ієреям Василіянського Чину щедрого Божого благословення у їхньому служінні в Христовому винограднику для добра Божого народу!

УКРАЇНСЬКІ КАТОЛИКИ В НІМЕЧЧИНІ ТА СКАНДИНАВІЇ ВІДЗНАЧИЛИ ЮВІЛЕЙ

Урочистості з нагоди 50-ліття заснування Апостольського екзархату для українців-католиків візантійського обряду в Німеччині й Скандинавії відбулися 18-20 вересня цього року в Мюнхені.

З цієї нагоди глава УГКЦ Блаженніший Любомир надіслав вітального листа владиці Петрові Крику, Апостольському екзархові для українців-греко-католиків в Німеччині. «Створюючи цей екзархат, Апостольська Столиця дала нам, тим українцям, які залишилися на постійний побут в Німеччині, нагоду зберігати наші церковні та народні традиції. І це продовжується до сьогодні», – зазначив Глава УГКЦ, закликаючи і надалі зберігати духовні скарби рідної землі і «ділитися ними із зичливими господарями, які нас на німецькій землі прийняли».

Святкування ювілею Апостольського екзархату розпочалися 18 вересня духовною молодіжною програмою з молитовними чуваннями. Наступного дня відбулася святкова академія, у якій взяли участь представники політичного та наукового світу, суспільні та церковні діячі.

20 вересня в катедральному соборі Покрови Пресвятої Богородиці і св. Андрія Первозванного була відслужена Архиєрейська Літургія, яку очолив Петро Крик у співслужінні Апостольського нунція в Німеччині архиєпископа Жана-Клода Періссета, єпископів Греко-Католицької та Римо-Католицької Церков.

За повідомленням РІСУ

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ЗАСНУВАННЯ ЗГРОМАДЖЕННЯ ВОПЛОЧЕНОГО СЛОВА

19 вересня цього року в м. Івано-Франківську відбулося урочисте святкування 25-літнього ювілею заснування Згромадження Воплоченого Слова у присутності самого засновника, генерального настоятеля Згромадження о. Карлоса Міґеля Буели з Аргентини.

Урочистості відбулися у приміщенні обласної філармонії. У вступному слові єпископ Софрон Мудрий, ЧСВВ пригадав історію приходу отців та сестер Згромадження Воплоченого Слова до Івано-Франківської єпархії (*на той час владика Софрон був правлячим єпископом – прим.ред.*) та наголосив на їхній допомозі в організації єпархіальної семінарії.

На урочистості були присутні також духовні особи з-за кордону, зокрема, мати Аніма Крісті, генеральна настоятелька сестер Згромадження Воплоченого Слова; сестри Згромадження з Росії.

Після показу відеофільму про ювілей ЗВС генеральний настоятель о. Буела виголосив доповідь про 25-ліття заснування, де згадав про посвяту цілого світу Непорочному Серцю Марії 25 березня 1984 року, що співпав із днем заснування Згромадження.

У другій частині відбулася презентація двох книг, зокрема, «Молодь у третьому тисячолітті» о. Карлоса Буели в українському перекладі та «Згромадження Воплоченого Слова. Чверть століття місії у світі», написана та редагована сестрами і отцями Згромадження. Усі ці заходи чергувалися виконанням музичних творів духовного змісту.

За повідомленням о. Йосафата БОЙКА
(Згромадження Волоченого Слова)
для Департаменту інформації УГКЦ

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПРАЦІВНИЦІ ВВП «МІСІОНЕР»

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

У видавництві отців василіян «Місіонер» 31 серпня 2009 року відбулася знаменна подія – пані Ольга Голуб відзначила золотий (50-літній) ювілей трудової діяльності у Жовківській василіянській друкарні.

Саме у згаданий день 1959 року молода дівчина Оля переступила поріг цієї друкарні і ось уже впродовж півстоліття трудиться в ній. З великою приємністю ювілярку привітав трудовий колектив видавництва та друкарні. Директор ВВП «Місіонер» о. Климентій Стасів, ЧСВВ побажав пані Ользі міцного здоров'я, Божого благословення, щоб запал до праці ніколи не покидав її. Він нагадав, що О. Голуб також доклала чимало зусиль для того, щоб друкарню було повернено отцям-василіянам. Як відомо, в 1946 році василіянський монастир і друкарню в Жовкві ліквідувала радянська держава, зокрема, відкрила тут друкарню із державною формою власності – «районна».

Від імені Протоігумена о. Йоанікія Чверенчука п. Ольгу Голуб привітав автор цих рядків, зачитавши вітальну грамоту з подякою за віддану працю та з побажаннями Божого благословення. У цей святковий день кожен працівник видавництва та друкарні з радістю складав щирі вітання своїй колезі-ювілярці, адже вона є душею колективу і намагається кожному допомогти, чи то в роботі, чи в житті. Пані Ольга Голуб подякувала усім за щирі вітання і сказала, що й надалі намагатиметься жити і працювати в такому ж дусі, на Божу славу, на добро людям. Нехай же всемилостивий Господь щедро поблагословить п. Ольгу за довголітню жертовну трудову діяльність, за великий вклад у благородну справу книгодрукування!

КАРПАТСЬКИХ СІЧОВИКІВ ПОХОВАЛИ З ПОЧЕСТЯМИ

о. Франціск ОНИСЬКО,ЧСВВ

Через 70 років після загибелі січовиків Карпатської України останки 10-х з них було поховано із належними християнськими та військовими почестями. Церемонія відбулась 14 вересня цього року на Верецькому перевалі, який знаходиться на межі Львівської та Закарпатської областей.

■ Герої, які загинули за Україну.

На могилі загиблих вояків шестеро священиків УГКЦ взяли участь у похоронній відправі, серед них був також Протоігумен Провінції св. Миколая о. Павло Райчинець, ЧСВВ. Військовий оркестр, почесна варта та салютна команда Львівського інституту сухопутних військ віддали почесті героям, які загинули за Україну. У своїх виступах представники державної влади та Церкви наголосили на важливості цієї події в контексті самоусвідомлення українців. Молоді вояки, що віддали своє життя за Україну, спонукають застановитись, як ми ставимося до своєї держави, – наголошували на цьому промовці.

Трохи передісторії до цієї події. Ще торік на Верецькому перевалі знайшли останки розстріляних військових. Розкопки проводили експерти комунального підприємства Львівської обласної ради з питань здійснення пошуку поховань учасників національно-визвольних змагань та жертв воєн, депортацій і політичних репресій «Доля». Вони встановили, що останки належать карпатським січовикам. У могилі були поховані здебільшого молоді люди. Як свідчили знайдені під час розкопок матеріали, це були вояки Карпатської Січі, що потрапили в полон до угорців 15 березня 1938 року після битви на Красному полі – рівнині, що на правому березі Тиси поблизу Хуста. У цьому бою загинуло близько 230 січовиків, чеських воїнів і добровольців. Це була найбільша битва під час короткого протистояння між Карпатською Україною та Угорщиною, яку очолював тоді диктатор Хорті. Також чимало січовиків загинуло та потрапило в полон під час боїв поблизу Свалява та Іршави.

17 березня 1939 року угорці поблизу Верецького перевалу передали полонених українців польським прикордонникам – саме у цьому місці проходив новоутворений кордон між Польщею та Угорщиною. Невдовзі близько 600 полонених розстріляли та поховали поблизу Верецького перевалу. Подія перепоховання січовиків стала виявом пошани до загиблих, як також поставила за приклад їхню жертовність та високу національну свідомість, якої бракує у наші часи.

«ПІШОВ З ЖИТТЯ ВИДАТНИЙ УЧЕНИЙ-БОГОСЛОВ, ІСТОРИК, БЛИСКУЧИЙ ПРОПОВІДНИК, ВІДДАНИЙ СИН УКРАЇНИ»

Пам'яті владики Мирослава Стефана Марусина
(26 червня 1924 року – 22 вересня 2009 року)

о. Прокопій ЛОТОЦЬКИЙ, ЧСВВ (Рим)
спеціально для часопису «Місіонар»

Вранці 21 вересня 2009 року, у празник Різдва Пресвятої Богородиці, в українській Папській колегії святого Йосафата в Римі на 86-му році життя, 61 році священичого і 35 році єпископського служіння відійшов до Господа архиєпископ Мирослав Стефан Марусин.

■ **Префект Конґрегації для Східних Церков кардинал Леонардо Сандрі.**

Владика Мирослав як невтомний працівник у Христовому винограднику був одним з найвизначніших проповідників Ватиканського Радіо та одним з найулюбленіших серед кола його слухачів. Майже 50 років його голос линув на хвилях «Радіо Ватикан» до рідного краю, несучи слова Божої мудрості, сповнені віри й надії. Владика Мирослав підтримував у вірі, навчав, підбадьорював, заохочував, серцем і душею був із своїм українським народом, безнастанно молячись за його кращу долю. Ще й до сьогодні до української редакції «Радіо Ватикан» надходять листи, в яких радіослухачі не перестають дякувати владиці Марусину за його духовну підтримку за посередництвом цього засобу масової інформації.

Ось як висловився під час панахиди про його заслуги єпископ Іриней Білик, ЧСВВ, канонік Папської базиліки св. Марії Маджоре у Римі: «Боже Слово Кир Мирослава через хвилі Ватиканського Радіо проникало в кожну українську християнську хату, в кожне спрагле Божого слова українське серце… У вистражданій свободі нашої Церкви є і його духовні страждання, бо коли ми в Україні не могли говорити про нашу Церкву, він за нас говорив перед світом. Коли ми не могли свідчити світові про нас, він свідчив за нас…».

В 2006 році, коли «Радіо Ватикан» відзначало 40-літній ювілей трансляції щонедільних св. Літургій в українсько-візантійському обряді, вислужений архиєпископ М. Марусин відправив урочисту Службу Божу. У своїй проповіді він згадав: «Коли в Україні атеїзм заку-

вав священиків і віру в кайдани, коли кожну релігію називали опіумом народу… до неба піднімався голос Божественної Служби від самого гробу святого апостола Петра, що на Ватиканському пагорбі. Люди збирались по хатах малими гуртками, старші й діти. Ставили радіоприймач, запалювали свічки, а тоді півголосом молились при співі хору… Слова Божого ніяка сила не могла закувати в кайдани, воно досягало не тільки нашого рідного краю, але й далекі поселення в Казахстані, на Сибірі та на півночі – ген до Фінляндії та Соловків… Всюди можна було почути богомільний спів і духовну проповідь. Боже слово доходило і до в'язниць, до карних таборів в непрохідних місцях Єнісейського та Красноярського краю». Такою була велика місія проповіді самого владики Мирослава…

У цій же передачі він поділився зворушливим спогадом із свого власного життя: «У неділю, 13 січня 1980 року, везли на санях в галицькому селі померлого на поховання. Був сильний мороз і лежав великий сніг та ніяка сила не перешкодила тоді поставити над могилою покійного радіоприймач, щоб вислухати Божественну Службу, яку в цей час служив над гробом святого Петра священик – син того власне покійного, свого рідного батька». А служив тоді Літургію, яку транслювало «Радіо Ватикан», власне о. Мирослав Марусин…

Дочекався владика Мирослав того дня, коли УГКЦ в Україні стала свобідною і почала розвиватися у милій його серцю Україні. Хоча поховали його з відповідними почестями у Римі, де він служив Богові і Католицькій Церкві понад 40 літ свого життя.

24 вересня 2009 року заупокійна св. Літургія та Чин Архиєрейського похорону були відслужені вранці в соборі св. Софії. Чин похорону очолив архиєпископ Василь Циріл, ТІ, Секретар Конґрегації для Східних Церков. З ним співслужили відпоручник від імені глави УГКЦ єпископ

Під час похорону в соборі св. Софії (Рим).

Діонісій Ляхович, ЧСВВ, Апостольський візитатор для українців-католиків в Італії та Іспанії; владика Михаїл Гринчишин, Апостольський екзарх для українців-католиків у Франції, країнах Бенілюксу та Швейцарії; єпископ Іриней Білик, ЧСВВ; владика Юрій Джуждар, Апостольський екзарх для вірних візантійського обряду в Сербії та Чорногорії; єпископ Даниїл Козлінський, єпископ-помічник Куритибської єпархії для українців-католиків у Бразилії. З греко-католицьким єпископатом співслужило також понад 20 священиків.

Телеграму, яку від імені Вселенського Архиєрея отримав Префект Конґрегації для Східних Церков кардинал Леонардо Сандрі, зачитав монсеньйор Клаудіо Малвестіті, заступник Секретаря цієї Конґрегації. У ній Папа висловив щире співчуття кардиналові Л. Сандрі, службовцям та співробітникам цього ватиканського відомства. Співчуття Папи прозвучали також і на адресу улюбленої УГКЦ, всім, хто був з ним знайомий та його цінував. Ввіряючи душу ревного пастиря Божому милосердю, пригадуючи його самовіддане та вірне служіння Апостольському престолові та українській Церкві,

Вселенський Архиєрей від усього серця уділив апостольське благословення «всім тим, хто оплакує його смерть».

У Чині Архиєрейського похорону брав участь також кардинал Л. Сандрі. У проповіді він згадав: того самого ранку, коли владика Мирослав Марусин відійшов до дому Небесного Отця, він мав нагоду зустрітись із Святішим Отцем у його літній резиденції в Кастель Ґандольфо і особисто повідомити йому цю сумну звістку. Таким чином, за словами кардинала Л. Сандрі, молитви Папи за упокій душі архиєпископа УГКЦ М. Марусина супроводили вхід покійного до Небесного Єрусалима. Кардинал Л.Сандрі накреслив також життєвий шлях покійного владики Мирослава, його великі заслуги перед усією Католицькою Церквою, зокрема, перед УГКЦ, та процитував найбільш промовисті уривки з його «Духовного заповіту». На св. Літургії була присутня посол України при Святому Престолі п. Тетяна Іжевська та інші дипломатичні представники. Після завершення заупокійної св. Літургії відбулось останнє цілування. Під спів стихир присутні із зворушенням попрощались з архиєреєм Мирославом. Того ж дня по обіді його поховали на міському кладовищі Рима «Prima Porta» («Перші Ворота»).

Молитвами і Богослужіннями пом'янули владику Мирослава в Україні. Так, 22 вересня у Львівській духовній семінарії Святого Духа її ректор о. Миколай Фредина відслужив панахиду за його душу, адже у молоді роки покійний був студентом богословської академії у Львові. В день похорону, 24 вересня, парафіяни греко-католицької церкви с. Княже Золочівського району на Львівщині взяли активну участь у поминальному Богослужінні за участі місцевого пароха та отців-василіян із Золочева, адже саме в їхньому селі, 26 червня 1924 року, народився майбутній заслужений робітник в лоні Католицької Церкви.

Біографія архиєпископа Мирослава Стефана МАРУСИНА

Він прийшов на світ на празник Пресвятої Євхаристії в побожній сім'ї дяка Андрія та Марії (з роду Качоровських). До початкової, народної школи ходив у власному селі, а до середньої школи – у Золочеві. Останній рік цієї школи закінчив в Малій семінарії у Львові, де 9 травня 1943 року з відзнакою склав матуру, тобто іспит зрілості.

Богословські студії Мирослава Стефана Марусина припадають на важкі й бурхливі воєнні роки: філософію він починає студіювати в Богословській академії у Львові (1943-1944 рр.), а продовжує на німецькій землі у м. Падеборн. Там він завершує вивчення богослов'я (1944-1949 рр). Всі свячення, від нижчих і до єпископських, отримує з рук архиєпископа Івана Бучка, тодішнього Апостольського візитатора для українців-католиків у Західній Європі: 24 квітня 1948 року на піддиякона, 25 квітня на диякона. 2 травня того ж року Мирослав Стефан Марусин стає священиком, отримуючи з рук свого духовного батька також і священичі свячення у Мюнхені.

В 1954 році владика Іван Бучко кличе о. М. Марусина до Рима. Тут молодий український священик навчається в Папському Інституті східних богословських наук, там же в 1961 році здобуває докторат. Перспективного ієрея призначають канцлером і секретарем Апостольської візитатури для українців-католиків в Західній Європі. З того часу о. Мирослав постійно супроводжує архиєпископа Івана Бучка в його чисельних душпастирських подорожах. З 1958 року о. М. Марусин стає членом літургійної комісії Конґрегації для Східних Церков. З 1963 року обіймає становище професора літур-

гії в Українському католицькому університеті в Римі, а також виконує обов'язки душпастиря для українців-католиків в Італії, Швейцарії та Скандинавії. З приїздом митрополита Йосифа Сліпого, потім Верховного Архиєпископа нашої Церкви і кардинала, о. Мирослав став його приватним секретарем і супроводжував під час душпастирських відвідин багатьох країн української діаспори. За особливі заслуги перед Католицькою Церквою Папа Іван XXIII в 1959 році надає о. М. Марусину звання «папського шамбеляна». Наступник Івана XXIII Папа Павло VI підносить українського священика до дедалі вищої гідності: 24 грудня 1971 року призначає наступником владики Івана Бучка, Апостольським візитатором українців-католиків в Західній Європі. 23 березня 1972 року о. Мирослав отримує звання «почесного прелата» Вселенського Архиєрея.

Владика Мирослав Марусин з Папою Венедиктом XVI.

Невдовзі для нього розпочинається насичений період життя і діяльності у ватиканських інституціях. 7 травня 1973 року Папа Іван XXIII призначив о. М. Марусина консультором Конґрегації для Східних Церков, 10 липня 1974 року – членом Папської комісії інтерпретації декретів II Ватиканського Собору і консультором папської Комісії перевірки Кодексу східного канонічного права.

Знаменним став день 27 червня 1974 року, коли Папа Павло VI іменував цього заслуженого українського священика в Римі титулярним єпископом Кадійським. Єпископська хіротонія відбулась 28 липня 1974 року в церкві Папської колегії св. Йосафата в Римі. Святителями були архиєпископ Іван Бучко, єпископи Платон Корниляк з Німеччини, Володимир Маланчук з Франції, Августин Горняк з Англії та Йоаким Сегеді з Югославії.

15 червня 1977 року Папа Павло VI призначив владику Мирослава заступником голови папської Комісії перевірки Кодексу східного канонічного права. Через те, що головою цієї комісії був кардинал Перекатіль, який постійно проживав в Індії, практично всю роботу виконував владика Мирослав. Крім того, він увійшов у склад спільної Комісії богословського діалогу з православними Церквами. 10 квітня 1978 року Папа Павло VI призначив єпископа М. Марусина членом Конґрегації для Східних Церков.

На відповідальному становищі – заступника голови Комісії перевірки Кодексу східного канонічного права – він перебував до вересня 1982 року. 14 вересня того ж року Папа Іван Павло II призначив владику Мирослава Секретарем Конґрегації для Східних Церков і підніс його до гідності архиєпископа. Цей високий пост він займав до 11 квітня 2001 року.

Згадаємо також, що з проголошенням Марійського року владика Мирослав був призначений заступником голови Комітету святкувань в Римі та у світі, адже був членом Папської Марійської академії.

Окрім відповідальних ватиканських постів, український архиєрей Рима став автором численних видань і наукових праць богословського, історичного, літургічного та біблійного змісту. До важливих праць належать «З'єднинення Перемиської і Львівської єпархії з Апостольським Престолом», «Святительські служби в Київському Евхологіоні на початку

XVI сторіччя», «Погляд на виховання кандидатів духовного стану на Україні», «Божественна Літургія в Київській митрополії по списку Ісидорового Літургікіона з XV сторіччя» та ін.

В 1997 році у видавництві «Місіонер» (Львів) вийшла збірка його проповідей «Ідемо до нашого Бога». В 2008 році теж у Львові побачили світ дві збірки творів мемуарно-історичного жанру: «Архипастир скитальців Архиєпископ Іван Бучко» та «Життя моє – Христос. Рефлексії у 60-ліття священичого служіння».

Папська Марійська академія, Орден лицарів Божого Гробу, Наукове товариство ім. Шевченка та інші наукові установи ще за життя удостоїли владику М. Марусина почесними відзнаками. Віденський університет та Український вільний університет присвоїли йому звання почесного доктора.

І хоч уже не почуємо на хвилях «Радіо Ватикан» голосу владики Мирослава, такого близького і рідного цілим поколінням греко-католиків в Україні і світі, проте духовне зерно, яке він протягом майже пів століття засівав на цьому впливовому католицькому радіо, принесло і далі нестиме вагомі плоди.

Співчуття з приводу смерті владики Мирослава Марусина надіслав також Президент України Віктор Ющенко. «Пішов з життя видатний учений-богослов, історик, блискучий проповідник, відданий син України. Все своє життя він присвятив вірному та ревному служінню Господеві, Церкві й рідному народові. Світла пам'ять про архиєпископа Мирослава Марусина назавжди залишиться у наших серцях», – йдеться у співчутті Глави держави, надісланому главі УГКЦ Блаженнішому Любомиру Гузару та єпископату УГКЦ.

ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ ВЛАДИЦІ МИРОСЛАВУ МАРУСИНУ!

«МІЙ ДУХОВНИЙ ЗАПОВІТ»

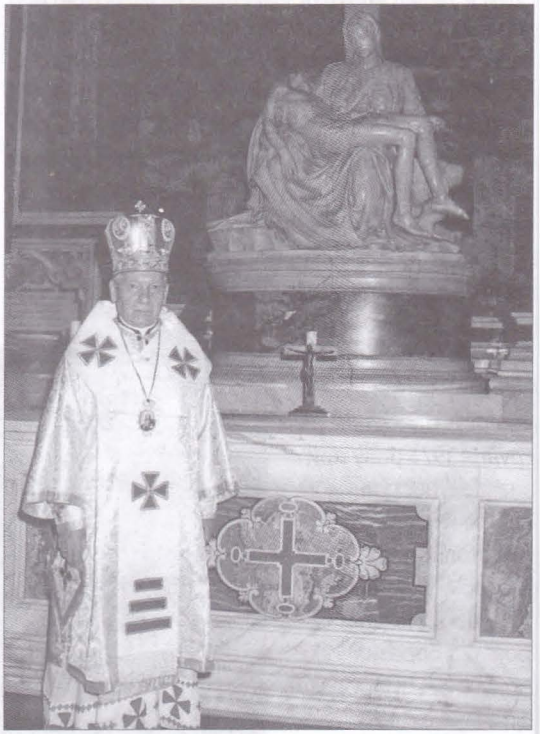

Владика Мирослав Марусин.

«Я, многогрішний раб Господа мого Ісуса Христа, недостойний архиєрей Мирослав, перед останнім моїм віддихом і переходом з цього світу у вічність віддаю ще раз тут на землі славу, честь і поклін Пресвятій, одноістотній, животворній і нероздільній Тройці, Отцю і Синові, і Святому Духові. Вірую сильно і визнаю все те, чого навчав Ісус Христос, що проповідували св. Апостоли, що учили святі і богоносні Отці, а зосібна Вселенські Собори, чого навчали римські Архиєреї та що подає до віруванння свята Католицька Церква. В тій святій вірі я жив, сам її як єпископ проповідав і в тій вірі хочу вмерти з надією на воскресення і на вічне життя та безконечне блаженство з Ангелами і Святими.

Прощаючись з цим світом, заявляю передусім вірність та послух Святішому Вселенському Римському Архиєрееві, Намісникові Ісуса Христа на землі, та видимому Голові святої Церкви. Заявляю рівно ж мою єдність з цілим католицьким Єпископатом, як продовженням апостольського собору, що є тісно з'єднаний з Римським Архиєреєм, наступником св. Петра.

Дякую Всевишньому Господеві за його превелику ласку, що від юности моєї влив у моє серце велику любов до Вселенського Архиєрея, заступника Ісуса Христа на землі.

Знимка Папи Пія XII, за Архиєрейського служіння якого я прийшов на світ, висіла в моїй сільській хатині разом з портретом Митрополита Андрея. Мій батько не раз висловлювався з великою пошаною про Папу Римського.

Як прибув я до Риму, мав ласку вже в навечір'я Різдва Христового, 24 грудня 1949 року, клячати у стіп ангельського Пастиря Пія XII і дістати від нього особливе благословення для мене і для моїх рідних та для цілого українського народу. Папа Іван XXIII іменував мене своїм шамбеляном і кілька разів благословляв мене. Для нього моя безмірна вдячність. Полюбив я вельми Папу Павла VI, що іменував мене єпископом і дав відповідальне завдання у підготовці Кодексу східного канонічного права.

За Папи Івана Павла I ніс я далі цю відповідальність, доки Папа Іван Павло II не призначив мене бути ще ближче себе передусім в його журбі за Церкви Сходу, зосібна ж тих, що переслідувані терплять імені Ісусового ради.

Слово мого братнього прощання звертаю з особливою любов'ю до моїх співбратів українських Єпископів всюди, де вони не були б, на Україні і на чужині, на волі і в неволі, в тюрмах та на засланнях, щоб усі вони під проводом свого Первоієрарха та в тісній злуці з Папою Римським у здоров'ї і мирі правили словом Христової істини та пасли те стадо, що його Святий Дух їм повірив. У вічності буду неустанно молити Бога про церковну єдність в українському народі, бо одна-єдина є Христова Церква, яку ми в Символі віри визнаємо за святу, соборну, тобто католицьку, й апостольську. В тій Церкві наше спасення. Вона наша мати.

Як пастир повірених мені душ, звертаю моє слово до моїх священиків та всіх вірних. Прошу в них прощення за всі мої слабості і недосконалості, зокрема за брак напоумлення тоді, коли деякі люди не зносили здорової науки і від правди відвернули вуха, за своїми пожаданнями вибирали собі вчителів та у важливих церковних справах поступали незгідно з навчанням Церкви та святих і богоносних Отців. Боже, май в опіці мою паству, щоб не загинула ні одна овечка.

В моєму архиєрейському служінні старався я наслідувати взір та приклад великого нашого Митрополита Йосифа В. Рутського та його співбрата св.Йосафата, Архиєпископа Полоцького, а в наших часах слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького та його Помічника, а мого духовного отця – Владики Архиєпископа Івана Бучка, Архипастиря скитальців. Від мого святителя Архиєрея Івана навчився я любити цілим серцем Церкву святу та мій рідний нарід. Отож, для цього народу я жив і працював та моє серце оставив близько Підліської Маркіянової гори, звідки також мій рід і де плили мої юні роки. Не перестану благати Господа, що любить увесь людський рід, щоб дав українському народові нове і краще тисячоріччя, щоб цей нарід був дійсно християнським, щоб чистою зберігав ласку хрещення і щоб був народом святим.

З волі Вселенських Архиєреїв сповняв я в Римі деякі важливі послуги для цілої Католицької Церкви. Велика це була ласка для мене грішного. Мої слова вдячности висловлюю Апостольській Столиці та всім, з ким я спільно трудився і сповняв мої завдання. Серед тих

мужів церковних зустрів я немало святих, для яких метою життя була слава Божа і поширення та закріплення Христового Царства на землі.

В годину моєї смерти спогадую з вдячністю усіх моїх учителів та настоятелів, зачинаючи від народної школи в селі Княжім коло Золочева, де я прийшов на світ на празник Пресвятої Євхаристії, 26 червня 1924 р., почерез народну школу та середню школу в Золочеві та Духовну Семінарію у Львові, Академію в Падеборні та Орієнтальний Інститут у Римі. Благословлю Бога за тих учителів: українців, поляків, німців, а в Римі – отців Товариства Ісусового з різних європейських народів. Серед неукраїнців знайшов я немало приятелів та доброчинців, що безкорисно обдарували мене великим духовним добром. Нехай Господь відплатить їм усім у цім житті та у вічності найбагатшими скарбами Своєї безконечної Любови.

Відходжу до Господа в надії на його милосердя для мене бідного, щоб побачити сяйво Божественного Лиця, щоб прибігнути під велику милость Пресвятої Богородиці і щоб жити вічно зі Святими в небі. Маю непохитну надію побачити в небі моїх Родичів, що їм по Бозі завдячую життя та виховання. Йду у вічність радо, бо там чекає мене спільнота Святих та горний Єрусалим і ціла Церква, а в ній праотці, отці, патріярхи, пророки, апостоли, ісповідники, мученики, євангелисти, проповідники та всі праведні, що від віка спочили в надії на воскресення, між ними ж Пресвята і Пречиста, Преблагословенна Діва Марія, Мати Бога Слова, Неповинного Ягняти, що взяло на себе гріхи світу, щоб кров'ю Своєю відкупити синів Адама і всіх до Отця привести, що царює повіки Бог істинний: Отець з Сином і Святим Духом, єдине Божество й єдине Существо.

Лишаю тут на землі моїх рідних, а між ними мого брата Ореста і всіх їх прощаю зі сльозами, як колись Йосиф у Єгипті прощав братію свою. Був я з ними на Україні всього літ двадцять, а потім доля розлучила нас. Побачимося у Небесних Дворах, де людська сила не зможе розділити нас. Нехай мої рідні поможуть мені подякувати Господеві за ласку покликання до священства. Я виріс у крилосі церкви св.Іллі в Княжім, де дід мій Михайло і батько Андрій сповняли чин співців. Моя мати Марія вела мене за руку до престола. Моє ім'я вже тепер вписую у діптих святої Церкви, щоб сподобитись тут на землі аж до кінця світу молитви праведних та жертви Пресвятої Євхаристії і щоб ради страждань і смерти Христової спасся я на Страшному суді. А моїх домашніх благаю покірно вчинити мені ще останнє діло милосердя та похоронити тіло моє у землі, бо й так написано: Згадай, чоловіче, що ти земля єси і в порох повернеш. Нічого не приніс я з собою на цей світ і нічого не забираю з собою. Воістину, суєта все; а жизнь оця сон і сновидіння. Але упокой, Господи, з праведними душу мою!

В годині смерти все, що я мав, вже не моє. Нагим прийшов я на світ. А про мої дочасні добра заряджую осібним листом, моїм тестаментом, написаним власною рукою, згідно з правними вимогами та порядком. *Моїм одиноким спадкоємцем та виконавцем цього тестаменту назначую Священну Конґрегацію для Східних Церков або ще точніше св. Апостольську Столицю, наколи б зайшла яка зміна в номенклатурі та завданнях дикастерій римської Курії.* На моїм гробі нехай буде напис: «†Тут очікує воскресення з мертвих † єпископ Мирослав Марусин †».

Від спадкоємства в залишених мною дочасних речах є виключені всі, навіть мої рідні, бо з природи речі все церковне належить Церкві. А особистих дібр я зрікся з хвилиною рукоположення на священика так, що і не бувши монахом, вів життя по євангельським радам.

Усіх моїх співбратів Єпископів, священиків, монахів, монахинь та всіх моїх братів і сестер

у Христі в годину моєї смерти прошу прощення моїх провин вольних та невольних, якщо кого я образив чи скривдив, якщо осудив чи згіршив, якщо вчинив прикрість або не виявив доброти і любови. А я зі свого боку заявляю торжественно, що нікого не маю за довжника мені, ніхто під сонцем не був мені неприязно наставлений, ніхто не винен мені й одної лепти. Я сам тільки остаюсь для всіх довжником з любові.

Під кінець благаю всіх Отців моїх і братів, щоб зберігали вірно заповідь Христової любови і щоб дбали про єдність віри в союзі мира. Бо один є Господь, одна Церква, одне хрещення, один Бог і Отець усіх.

Господи, Боже мій!
В марноті ізчезнули дні мої,
я позбавлений Твоєї помочі
й остався без усякого одвіту.
Але в надії на Твої щедроти взиваю:
гріхів юности моєї і невідання не пом'яни.
Від таємних моїх гріхів очисти мене і
Не відкинь мене від себе.
Перш ніж повернуся в землю дай мені
повернутись до Тебе, мого Створителя.
Зміряй мої беззаконня не справедливістю,
але милосердям Твоїм.
Напроти безлічі моїх прогріхів постав безодню
Твоїх щедрот.
Вчини, Господи, щоб ім'я моє було
вписане у книзі життя –
щоб я сподобився лона Авраама, Ісаака і Якова –
щоб жити мені у країні живих –
в раї насолоди, у Царстві Небеснім –
з Ангелами і Святими.
Піднеси, Владико, і тіло моє в день,
що його Ти призначив за Твоєю святою
і необманною обітницею.
Як благий і чоловіколюбець Бог наш
ослаби, віднусти і прости гріхопадіння мої
вольні й невольні, свідомі й несвідомі,
явні й неявні, ділом, помислом і словом
і відкрий мені бідному на страшному Твоєму суді
серце милостиве, добре і чоловіколюбне.
Амінь, амінь.
Християнської кончини життя мого: безболізної,
бездоганної, мирної та доброго одвіту
на Страшнім суді Господнім благаю
та спом'янувши на Пречисту і Преблагословенну
Владичицю і Вседіву Марію та усіх Святих,
усе життя віддаю Христу Богу.
Прийди, Господи Ісусе. Амінь.
В руки Твої, Ісусе, віддаю мого духа.

Цей мій заповіт духовний написав я в монастирі отців пассіоністів у Римі, на Монте Челіо, в часі моїх духовних вправ, дня 17 грудня р.Б. 1981.

+ Мирослав, Єп.

Коментар редакції:

Просимо звернути увагу наших читачів на написання цього духовного заповіту – 1981 рік. Родичі автора вже не змогли виконати його прохання про поховання тіла, про це подбала наша Церква у Римі. Будьмо переконаними в тому, що з такими думками відходив до вічності через майже 28 років після написання свого заповіту визначний архиєрей другої половини XX ст. владика Мирослав Марусин. Він до кінця свого життя залишався вірним науці Католицької Церкви, якій він посвятив ціле своє життя, починаючи з юних літ. Запалімо не лише свічку пам'яті, а й помолімося у своїх парафіях за упокій його душі!

Світлій пам'яті духовного Батька о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ

«У МАЛОМУ БУВ ТИ ВІРНИЙ – УВІЙДИ В РАДІСТЬ ПАНА ТВОГО»

Віра АРІВ

«Щасливий той слуга, як його Пан, повернувшися, знайде його при роботі. Істинно кажу вам, що Він поставить його над усім своїм маєтком» (Мт. 24, 46-47).

…За вікном монастирської келії у вранішній мряці постукує потяг… Світає… Ледь зачинається ранок… Сивоголовий священик починає свій день… Хоч приїхав учора (чи скоріше сьогодні) о другій ночі – встає на молитву, розважання і Утреню. Так робить він завжди – коли б не приїхав і як би не почувався – завжди встає на молитву… Такі правила Чину Святого Василія Великого. А він – монах, і послух перш за все…

В голові проносяться плани-начерки, які має зробити сьогодні, хоч знає, що це навіть не половина з того, що буде зроблене. Завжди є щось непередбачуване… Це він знає… Так є кожного дня…

Після Утрені – о 7.00 годині Служба Божа. Він буде правити. По тому, як він править, видно, що це його Життя і його Радість. Знає, що по Службі Божій на молитву має прийти Марія, яка віддавна важко хворіє. Кожний день приходить, щоб він помолився над нею. Їй таки набагато ліпше, і дасть Господь милосердний – оздоровиться. А ще на молитву прийде молоде подружжя з малесенькою дитинкою, яка ночами зривається, плаче, кричить. Так і є – чекають… А ще чекає узалежнений Богдан, що просить їсти, і ще один чоловік – незнайомий, який теж прийшов до нього…

о. Йосафат Воротняк причащає вірних.

Спочатку Марія, далі дитинка…і вже 9.00 година. Як безжалісно швидко летить час, а ще нічого не зроблено… Треба бігти… Щось поснідати і до роботи – «Місіонар» нині іде в друк. А він – редактор, відповідає за його випуск. Швидко іде… І ось вже вертається зі сніданком для Богдана… А біля редакції вже чекають люди. І не дзвонили до нього, і не домовлялися… Жінка –до сповіді, має сина пияка, шукає розради-поради… А алкоголік Михайло просить гроші, щоб підстригтися… Чоловік чекає, щоб домовитися про хрещення своєї восьмої дитинки – Андрійком-Йосафатом хочуть назвати з дружиною…

Посповідав, порадив, пообіцяв… Комусь сказав почекати… Заходить до редакції і з усмішкою говорить до своїх співпрацівників: «Як буду в небі, то тільки між пияками і наркоманами». І вийшло так щиро і так просто… Задзвонив телефон. У трубці схвильований голос Кате-

рини – чоловік вийшов зі запою, і вона просить приїхати. Швидко встає. Треба бігти… Може «на тверезо» достукається, щоб змінився, щоб пішов до групи АА (Товариство анонімних алкоголіків), що при церкві св. Андрія у Львові.

Виходить, каже Михайлові сідати до авта – завезе його до перукарні, заплатить і за стрижку, бо як дасть гроші – підуть на горілку… При виїзді з подвір'я монастиря бачить жінку, яка щодуху біжить, бо впізнала його авто. Він зупиняється і каже сідати – на зворотній дорозі вияснить, що їй треба і чим може помогти. Дорогою проводить бесіду з Михайлом (тепер той Михайло не п'є, вже п'ять років як не п'є, і всім каже, що це отця заслуга, до того ж ще й іншим узалежненим допомагає). Десять хвилин їзди до перукарні, а вже 3 рази дзвонив його мобільний телефон, і кожен щось від нього потребує…

Вернувся пополудні. Змучений, але задоволений… Виглядає, що зусилля підуть не намарно – шкода Катерини, двох діток, але і Андрія шкода, з'їсть його та горілка, як не зміниться, а так людина добра…

У редакції чекають співробітники. Сідає писати статтю, час підтискає, нині закінчують чергове число «Місіонаря», а його сторінки порожні, ще нічого не написав… Пише… Часто дзвонить телефон – то Дарія просить про молитву над хворою дитинкою, то Наталка проситься на розмову, то Петро не може з дружиною помиритися…

На обід пішов біля 15.00 години, а по обіді – 10 хвилин сну, не більше, так практикує роками, так навчив свій організм… Після короткого відпочинку іде до редакції… По дорозі треба зайти ще на кухню, щоб принести перекусу співпрацівникам, цілий день нині певно будуть працювати, до пізнього вечора, щоб усе встигнути на час, щоб «Місіонар» вийшов вчасно…

Працював десь до 17.00 години. Більш-менш доходять до фінішу, аж серце радіє, що добре все виходить… І знову телефонні дзвінки. Є і приємні новини – вдалося знайти гроші на купол для церкви, а також інтенції для бідних священиків. Дуже зрадів… Відразу зателефонував одному священикові-каліці і кільком багатодітним душпастирям, щоб і їх потішити…

Стукає хтось в двері. Дівчина років 20. Вже не перший раз приходить… Хоче йти до монастиря, та батьки не пускають. Телефонний дзвінок… Знову збирається, знову до авта… Треба їхати в лікарню швидкої допомоги – там в реанімації хворий Ігор, дружина дзвонила, дуже просила приїхати. Бере Найсвятіші Тайни для нього, і ще для брата по Чину, що лежить в тій лікарні з хворою ногою. Оксана їде з ним – спробує їй щось порадити, як має поступити, щоби батьки все ж таки згодилися відпустити її до монастиря…

На зворотній дорозі ще мусить бути в Анни – добре, що по дорозі… Пообіцяв нині посвятити їй хату, недавно обміняла на більшу, щось «ходить» по тій хаті. Людина мучиться, боїться, треба їй зарадити… Дорогою молиться вервицю…

Повертається до монастиря біля 20.00 години. У редакції – світло, працюють… Радіє серце… Іде на кухню щось пошукати «на зуб» і собі, і їм. Добре, що вечір, ніхто з парафіян уже не прийде, хіба що подзвонить, то спокійно закінчать «Місіонар»…

Після швидкої вечері вертається, а під дверима редакції стоїть кілька людей – на нього чекають. Закінчилась вечірня Служба Божа,

о. Йосафат любив дітей.

то прийшли до нього на молитву… Нікого не відпускає з нічим, всім порадив-зарадив…

Заходить у редакцію... Усміхнений, але вже досить втомлений… Сідає… Читає один переклад… Тиша… Жарт… Зауваження щодо однієї фотографії… Знову тиша … Кілька телефонних дзвінків у міжчасі, кілька візитів співбратів по Чину… Останній перегляд сторінок… Пізній вечір… Праця завершена…

Сідає до авта… Відвозить обох співпрацівників додому, бо вже нічого не їздить (добре, що живуть в одному районі). Дорогою назад, до монастиря, слухає останні вісті, щоби бути в курсі подій, а і мобільний не втихає, люди і пізно ввечері не дають спокою, просять, щоб викроїв для них завтра хоч хвилинку, бо хочуть на сповідь, на розмову або просто на пораду…

Заїхав на подвір'я. Іде до каплиці… Молиться… Іде на відпочинок… Дякувати Богу, ще один звичайний день минув. А завтра?.. Завтра… дасть Бог… все буде так само, тільки не буде «Місіонаря», бо здали в друк, але буде запис на Телебаченні – програма для дітей… І вінчання вже старшого подружжя, яке багато років живе «на віру» – дуже просили, щоб він їх вінчав, бо йому завдячують це рішення після стількох років спільного життя… А ще робота в Бродовичів над книжкою о. Василя Вороновського… І молитва над хворими у церкві св. Андрія… І наука для молоді… І… Ще… Але то буде завтра… А нині… дякую Тобі за все, мій милосердний Боже, і Тобі – за покров, Пресвята Богородице!

Дякуємо Вам, отче Йосафате, за Ваше життя, за Ваше служіння, за Вашу любов до нас заради Бога, Якому прирекли вірно служити ціле життя! Молимось за Вас і до Вас, віримо, що маєте роботи і в небі, бо не стихають молитви і прохання всіх, які Вас знали при житті… Віримо, що не стихають Ваші молитви перед престолом Всевишнього, Якого Ви були вірним слугою у найменших речах і Який за це, як і обіцяв, поставив Вас над великим у Своєму Небесному Царстві!

Любов ДІВЧУР

Сяє зоря на Божім небокраї

Жовтень… Цвинтарна тиша… Сутеніє…
Лиш тихо-тихо догора свіча…
Осінній вітерець легенько віє,
Та «Отче наш» підносить до Отця.

Ясна зоря в нічному небосхилі
Погасла, вмить упавши з висоти,
Їй ще б сіяти, та уже не в силі…
Прийшла година. Час до Бога йти.

Не рік, не два служила вона людям,
Вказавши шлях до Господа Отця,
Її віками згадувати будем,
Бо незвичайна в небі зірка ця.

Вже рік, як ясна зіронька погасла,
За нею тужимо усі ми повсякчас,
Встигла осяяти усіх промінням ясним –
Безсмертний це дороговказ для нас.

Проміння ясне – її заповіти,
Котрі так ревно сіяла вона,
Маленькі зіроньки, її духовні діти,
Ми зберігати будемо щодня.

Сяє зоря на Божім небокраї,
Ясніше інших світить устократ,
Країну цю ми називаєм раєм,
Зіронька наша – отець Йосафат.

Моліться, отче, щоб були з нас Люди,
Нам ще, малим, в Бозі рости й рости,
Чесноти ми наслідувати будем,
Щоби дійти до спільної мети.

Малехів… Цвинтар… Рано сутеніє…
Лиш тихо-тихо догора свіча…
Осінній вітерець легенько віє,
Ми «Отче наш» підносим за отця.

«ОДИН РІК МИ БЕЗ ВАС...»

Заходи, присвячені першій річниці відходу до вічності о. Йосафата Воротняка,ЧСВВ (22 жовтня 2009 року)

10.00 Служба Божа в храмі св. Онуфрія (Львів)
11.30 Парастас
12.30 Панахида на могилі о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ і посвячення пам'ятника
17.00 Урочиста академія і концерт у палаці ім. Г. Хоткевича (Львів)

РІК БЕЗ ДУХОВНОГО ПРИЯТЕЛЯ

Ігор СКЛЕНАР,
співробітник о. Йосафата Воротняка (1997-2005)

На могилі о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ завжди прибрано. Стежка не заросла бур'яном. Про нього пам'ятають ті, хто запізнав його при різних нагодах і в різних місцях. І це свідчить про авторитет священика, який віддано служив Богові у Чині св. Василія Великого більше 40 років. Не судилося йому прожити довше, до останнього боровся за життя (за словами владики Гліба Лончини під час парастасу), міг би ще багато зробити для спасіння людських душ. Воля Божа була іншою і о. Йосафат її виконав, попри всі фізичні страждання.

У моїй свідомості протягом року постійно присутні епізоди із нашої спільної редакційної праці. Вони мов картинки на екрані: то вирінають, то згасають... Світлі епізоди заглушує неприємний щем у серці від усвідомлення втрати. Іноді швидкий темп праці не давав змоги все записати у блокноті, проаналізувати, та все ж найголовніше вже висловлено багатьма людьми: в особі о. Й. Воротняка були сконцентровані духовні дари, якими він ділився з іншими, якими він допомагав іншим і освячував інших. Його важко було роздратувати, завжди врівноважений і спокійний в умовах емоційної загрузки... Про його життя, монаше та священиче служіння немало написано у минулорічному «Місіонарі». Цього місяця 22-ого числа ми лише запалюємо свічку пам'яті на знак пошани про людину з великої букви, яка йшла на допомогу тим, хто її потребував.

о. Йосафат Воротняк у каплиці Боронявського василіанського монастиря, 31.08.2007.

ЙОГО СОВІСТЬ БУЛА ЧИСТОЮ ПЕРЕД БОГОМ І ЛЮДЬМИ

З нагоди першої річниці смерті

бр. Партеній ПІДЧЕХА, ЧСВВ

Бр. Севастіян Семен Батіг, ЧСВВ народився 14 грудня 1933 року у с. Тростянець Яворівського повіту на Львівщині. Був третьою дитиною, першим сином у сім'ї. Через два тижні охрещений і миропомазаний. Зростав Семенко, майбутній монах-василіянин у глибоко духовній родині. Його батько був учасником Першої світової війни. Він зумів прищепити своїм дітям палку любов до Бога і Церкви, а також до праці.

Батьківські науки неодноразово віддзеркалювалися у житті Семена. В 1939 році батько за політичну і просвітницьку діяльність був деякий час переслідуваний радянською владою. Дитячі роки хлопця минули на хуторі Велика Березина, де сім'я проживала до 1940 року. Коли родина переїхала до села Глинці, Семен закінчив початкову школу. Ще змалку у нього виявився талант художника. Вчителі радили батькам віддати сина в інтернат, щоб він міг краще розвинути свій дар. Для цього їм треба було написати заяву, що він не їхній син. «Коли батьки були згідні написати заяву, хоч і боялися за моє виховання, я ховався, втікав, не дозволяв, щоб мене забрали від моєї родини», – згадував потім бр. Севастіян.

Коли досягнув повноліття, поїхав у Донбас на заробітки. Він був змушений виїхати і там вступив у школу фабрично-заводського навчання. Був розчарований умовами життя, відсутністю релігійного духа в робітничому середовищі, де не згадували про Бога і мораль, де горілка стояла на першому місці. Після короткого періоду праці Семен повернувся на Львівщину, де проживав у далекої родини в с. Зимна Вода, бо батьківське село-домівка опинилося у прикордонній зоні.

Згодом проходив службу в армії на далекому Сахаліні. За тодішнім звичаєм українців висилали в найдальші точки СССР. Коли повернувся додому, працював і навчався у вечірній школі, здобувши в 1961 році середню освіту. Згодом вступив у Львівський державний інститут прикладного мистецтва на спеціальність «кераміка». Під час навчання в інституті Семен приватно малював релігійні образи. Коли у нього замовили намалювати портрет Леніна, Семен відмовився. Саме у той час було здійснено замах на його життя і, щоб уникнути загибелі, він був змушений втікати і переховуватися у родичів на Радехівщині. Покидає навчання в інституті, рятуючи себе втечею, так як колись Пресвята Діва з Йосифом і маленьким Ісусом втікали до Єгипту. У цей час пережив духовну кризу, яка відбилася на здоров'ї. Повернувшись до батьків, лікувався від депресії. Згодом повернувся до живопису, малював образи. Ще змалку Семен був дуже побожним, вірним слугою Ісуса і Марії. З юнацьких літ вирішив залишитися неодруженим і, скільки мав сили, молитвою і працею допомагав людям і служив Богові.

З настанням релігійної свободи вирішив здійснити своє бажання більш досконалого, відданого Богові життя. В 1991 році, маючи 58 літ життя, вступив у Василіянський Чин. Вишкіл на кандидатурі пройшов у монастирі Різдва Божої Матері в с. Улашківці Тернопільської обл. В 1992 році одягнув чернечу рясу. 12 липня 1998 року разом із кількома братами склав довічну професію у львівському монастирі св. Онуфрія. З того часу перебував у Крехівському монастирі, де працю-

вав на славу Божу як реставратор ікон, різьбив хрести і розп'яття, а також майстрував.

Два роки бр. Севастіян Батіг виїжджав на літній період у м. Бар Вінницької області, де реставрував ікони в храмі св. Івана Хрестителя, а також написав ікону св. Анни для римо-католицького костелу у тому ж місті. Не сприймав бр. Севастіян того, коли ікону малювали як-небудь. Майстрів такого легковажного стилю він називав «богомазами». «Ікона повинна захоплювати, а не лякати, – казав він. – Ікона – це молитва».

Навесні 2008 року стало зрозуміло, що бр. Севастіян захворів, як виявилося на рак легенів. До лікарів звернулися запізно – хвороба була на пізній стадії. Найбільше терпіння для бр. Севастіяна було тоді, коли він перебував у спільній палаті, де не говорили про Бога, де був гучно включений телевізор, де бракувало тиші... Великим полегшенням для монаха стало повернення до Крехівського монастиря, де панує молитовно-духовна тиша і спокій. З терпеливістю і покорою переносив страшний біль, жертвуючи його на славу Божу, а теж хворобу, яка прогресувала щораз сильніше.

За життя бр. Севастіян любив говорити: «У мене совість чиста». І не тільки совість, але й життя бр. Севастіяна було чисте. Це відобразилося у хвилині його терпіння і смерті. Своїм життям бр. Севастіян показав блискучий приклад того, як молитися. Зі спогадів випливає те, що в останню ніч перед смертю він провів у глибокій молитві на вервиці. Був повністю знесилений. Але молитви не покидав, вважав її найголовнішою духовною їжею.

Бр. Севастіян Батіг відійшов по вічну нагороду 6 серпня 2008 року. З легким подихом відійшла його душа до Небесного Отця. Його поховали на Крехівському чернечому цвинтарі.

Цей монах-василіянин був особою, приклад життя якої закарбувався у серцях чисельних братів-монахів, «особою молитви, мовчання, терпеливості, працьовитості». Коли хтось звертався до нього з потребою, брат радо ішов назустріч, не відкладав «на потім». *Вічна йому пам'ять!*

«Своєю терпеливістю Бога прославляв»

Вже з малих літ
Ти Господу служив,
Хоч диявол
Різними спокусами,
Дорогий брате, тебе бив.

Любив Ти Хрест,
Взяв Ти Хрест,
Приніс ти Хрест, –
Здав без нарікань
Важкий цей текст!

Мета твоя
Сталась!
З Ісусом навіки
Душа поєдналась!

Тебе били КДБ,
Тебе переслідували –
З Тобою тоді був Бог,
Звільнив тебе від багатьох тривог.

Сімнадцять років
Ревним монахом
Ти був.
І так скоро ти
Спільну мету здобув.

У хворобі не нарікав,
Хоч страшний біль легенів
Тобі докучав…
Ти зуби стискав, –
Цим Ти Бога
Своєю терпеливістю прославляв.

У полегші собі відмовляв,
Бути з Ним навіки
Щиро бажав.
Так пройшло Твоє життя,
Згасла свічка Твоя.

Шостого серпня
Відійшла по нагороду вічну
Твоя душа –
Вічне і солодке це буття.

Приклад свій Ти залишив:
Святості, покори, терпеливості, мовчання.
Такі останні твої тихі смертні
До Небесного Отця зітхання!

Брате Севастіяне!
Прийняли Ви
Святий, безмірний
Цей для нас щасливий стан!
Вічна пам'ять Вам!

ОЗНАКИ СУЧАСНОГО ЛЕДАРЯ

о. Прокопій ЛОТОЦЬКИЙ, ЧСВВ

Складається враження, що в нашому побутовому лексиконі такі слова як «лінь», «лінивство», «лінивий» сьогодні набрали застарілого характеру. Навіть порочна «заздрість», і то більше є в моді, ніж поняття про «лінивство» як таке.

Чому роздумую над цією темою? Дивлячись на теперішню молодь, яка не дуже хоче вчитися, планувати щось надзвичайне; байдикує; не шукає ніякої праці, як це завзято роблять інші, виникає таке враження: юні особи просто «протестують», оскільки вони переживають молодість. Але чи дійсно цей факт є оправданим? Чи справді в них виникає нудьга від школи, моралізаторства своїх батьків, від свого віку тощо? Чи дійсно вони відчувають трудність подолати різноманітні перешкоди, які стають причиною їхньої пасивності?

Навпаки, сьогодні для багатьох молодих осіб «лінивство» стало непомітним пороком, набуло розумових (ментальних) ознак. Лінивий ніколи не бачить, що він лінивий – це перш за все. Таке явище набрало настільки широких масштабів в суспільстві, що лінь стала немов би способом пристосування себе самих до життя з іншими людьми та окремим відношенням до цілого світу. В основі такого стану людського характеру лежить дуже простий принцип – схильність до здійснення особистих бажань, не прикладаючи при цьому жодних зусиль, і намір отримати задоволення. Навіть не досить отримати якісь добрі результати в житті коштом малого труду... І справді, а хто хоче сього-

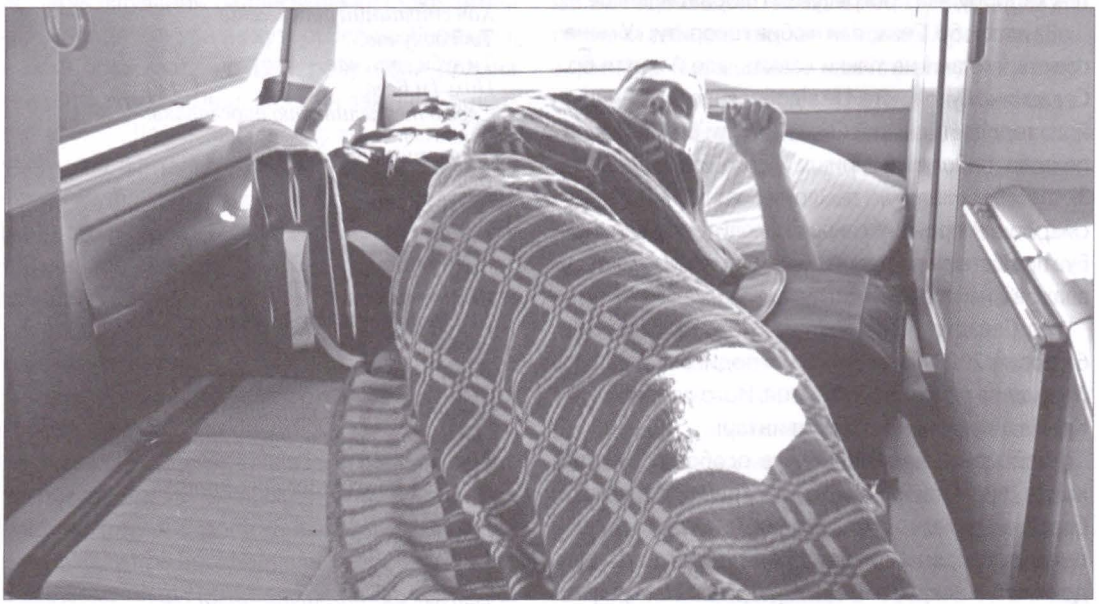

... безжурне ледарство.

дні забагато робити, думати, дбати чи переживати? А ось отримати задоволення відразу – це вже інша справа.

Сучасний ледар найперше оберігає себе від важкої праці своїми внутрішніми особистими рішеннями. Він є «єдиним» управителем власного блага і задоволення. Якщо це потребує виконання багатьох зобов'язань, він просто не виконує жодної роботи. І це стосується як важкої фізичної, так і розумової праці. Тому він особливо не програмує свого майбутнього, лише уявляє, вигадує, вимальовує у власному умі. Ледар мріє про те, щоб мати добру роботу, сім'ю, кар'єру, успіх, але не готує себе самого до того, щоб це отримати. Йому бракує дійсних середників для життя. Ледар все відставляє на бік. Якщо він ще молодий, а його підтримують батьки, то він радо залишається в сім'ї, знаходить тисячу оправдань, щоб не вийти з цієї колиски. Якщо йому таки вдається знайти сидячу роботу, то він тим задовільняється. Якщо ледар приходить на місце серйозної праці, то він себе зручно пристосує так, щоб його ніхто більше не зачіпав.

Така людина мовби костеніє у своїх лінивих думках і рішеннях, вона вже не хоче змінювати в житті нічого: ні будинку, ні місця вигідної «солодкої» праці, ні десь подорожувати, комусь допомогти, зробити щось корисне... Все це її нестерпно обтяжує і дратує, навіть обтяжливим є повернення боргів, оплата комунальних послуг, не кажучи вже про діла милосердя. Така особа постійно надіється, що, можливо, інші про все це забудуть і більше не будуть пам'ятати.

Ледарі завжди приймають рішення за короткий час, щоб могти отримати «все і зараз». Вони іноді нам видаються настільки повільними, вдумливими і покірними особами, що ми готові подумати про те, які вони наполегливі й терпеливі у всьому.

Проте це не так, це тільки зовнішній вигляд людини та її діяльності. Такі особи хочуть отримати все безпосереднім шляхом, не вдаряючи палець об палець. Ледар живе єдиним правилом: «швидко, хитро і малим коштом». Його ідеал – це отримувати вдома гроші, не працюючи ніде, і щоб ними хтось опікувався. Ледар обожнює власні звички та зручності. Коли він вже все здобув, то за ніяку ціну не хоче залишати це все. Коли хтось просить його щось зробити, тоді він відповідає: «так», тому що важче сказати «ні». Однак потім він цього і так не зробить.

Оскільки кожна людина прагне, аби її оцінили, поважали, то й в цьому випадку ледар знаходить собі спосіб пошани, так як йому набридає часта критика, яку він отримує за своє безділля і невиконання обіцянок. У розумі ледачого виникає захист у вигляді постійного оправдання, при цьому він говорить неправду, яка тільки йому прийде до голови, а потім, як це характерно для ледаря, він її швидко забуває.

У Святому Писанні можемо знайти немало цитат, які характеризують лінивство, дають йому категоричну оцінку:

«Ось який був злочин Содому, сестри твоєї: гординя, ненажерливість, безжурне ледарство. Такі були її злочини та її дочок. Бідному й злиденному вони не помагали» (Єз 16, 49).

«Іди, ледащо, до мурашки; пригляньсь до її звичаїв, будь розумним. Нема в неї ні начальства, ні назирателя, ані вождя, – і літом вона хліб собі готує, у жнива збирає корм свій. Докіль лежатимеш, лінивче коли ти встанеш зо сну свого? Не довго будеш спати, не довго й куняти, не довго будеш, розлігшися, згортати руки, і злидні, наче волоцюга, прийдуть на тебе; і недостача, мов муж збройний» (Прип 6, 6-11);

«Двері обертаються на завісах, а лінивий - на своїм ліжку. Лінивий занурює руку в миску, та трудно йому донести її до рота. Лінивий вважає себе за мудрішого, ніж семеро, що в лад відповідають» (Прип 26, 14-16).

«Бо коли ми були у вас, ми вам це наказали: Як хтось не хоче працювати, хай і не їсть» (2 Сол 3, 10).

ДО ЦАРИЦІ МИРУ В МЕДЖУГОР'Є

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

(Продовження. Початок у ч. 9 за 2009 р.)

Замок для священиків як плід покаяння

З історії Церкви знаємо, що багато мирян, сприймаючи Слово Боже своїм серцем, благовістили його іншим людям. Своїм праведним життям вони свідчили самого Христа для своїх рідних і ближніх, які про Нього мало знали. Така євангелізація і сьогодні має добрі успіхи серед різних верств населення. Адже ж як наголошує св. апостол Яків «Як тіло без душі мертве, так само й віра без діл мертва» (Як 2, 26).

Будучи в Мєджугор'є, наші священики мали можливість зустрітися з меценатами паломництв – подружжям (чоловік Патрік і дружина Ненсі). Саме розповідь Патріка надихнула мене написати це оповідання.

Його навернення до Бога є особливо цікавим. Патрік був одним з найбільших бізнесменів в Канаді. Його автомобільні салони діяли у різних містах країни і щоденно він продавав понад 50 автомобілів різних марок. Проживаючи у Ванкувері, він успішно торгував автомобілями, отримував чималий прибуток. Цей бізнес був пріоритетом його життя, в ньому він бачив свій зиск і з кожним роком розширював свою справу.

Хоча Патрік вважав себе католиком, та однак ніколи не відвідував церкву і не виконував християнські практики. Основною ціллю його життя були гроші. І коли одного разу він повернувся з роботи додому, то діти попросили його, щоб він їм щось розповів про Бога. Особливо докладно хотів знати про Бога його молодший син, якого охрестили протестанти і він часто навідувався на зібрання до них.

Патрік тут же витягнув з кишені стодоларову купюру і різко відповів дітям:

– Ось ваш бог! Це – мій бог і ваш бог, – а потім повернувся до молодшого сина і захоплено повторив. – І твій бог теж.

Отримавши таку відповідь, діти більше не запитували його про Бога. Вони провадили своє життя, відкидаючи моральні цінності, закладені у християнстві. У сімейному житті Патрік не був щасливий. Він два рази одружувався і два рази розлучався. Маючи четверо дітей, він нарікав на свою нещасливу долю. Свої бізнесові справи часто вирішував через суд. Одну з таких судових справ вела досвідчений адвокат на ім'я Ненсі. Вона була емігранткою з Хорватії та щирою католичкою.

Патрік познайомився із Ненсі, а потім подружився з нею. А коли запропонував одружитися, Ненсі дала згоду. На весілля він замовив літак, спеціально приготований для церемонії. Торжество відбулося у польоті на літаку. Весілля відзначалося помпезно, були запрошені багаті бізнесмени і знатні особи Ванкувера. Але вже наступного дня він застав Ненсі у своїй світлиці в сльозах.

– Що сталося? Чому ти плачеш? Та я все, що міг зробити, виконав! Ось глянь, в газетах пишуть про наше весілля. Чого ще бажаєш? – запитував стривожено чоловік.

– Я не можу заспокоїтися, бо почуваю себе незаміжньою. Я хочу взяти з тобою шлюб у нашій хорватській церкві, – відкрито вимагала дружина.

– Без проблем. Але я вже два рази розлучений, – різко промовив Патрік, – тут тільки може вирішити справу єпископ, який розглядає неправосильність цивільних шлюбів, – запевняв свою подругу.

Ненсі вирішила сама іти до єпископа. При зустрічі він згадав Патріка, якого знав вже давно. Патрік поставляв єпископу автомобілі, які служили для єпархіальних справ. Патрік був здивований, що єпископ про нього пам'ятає. Невдовзі він уневажнив його цивільні шлюби і дозволив Патріку і Ненсі прийняти св. Тайну Подружжя у церкві.

Парох хорватської церкви прийняв їх, але сказав, що вони повинні пройти повну передшлюбну катехизацію. Через деякий час парох сказав Ненсі, що такого грішника у своїй практиці ще не бачив.

– З усім, що я говорю, Патрік погоджується, але на роботі, у своєму бізнесі, він робить протилежне. Я сумніваюся, чи ваш шлюб буде тривалим. Якщо би не протекція єпископа, я б відклав цей шлюб до того часу, поки він не виправив би свого життя. У нього зовсім інші поняття про Бога, несумісні із навчанням Католицької Церкви, – пояснював священик Ненсі.

Потім доповнив розмову:

– Надіюся на ваше добре серце, що ви добрим своїм прикладом життя направите свого чоловіка на добру дорогу, адже ж ви – досвідчений юрист.

Хоч Патрік і Ненсі завіряли на словах отця пароха, що будуть відвідувати недільні Богослужіння, однак після шлюбу до церкви не ходили. Через деякий час брат Ненсі з Хорватії вислав книжку про Мєджугор'є. Ненсі прочитала цю книжку з великим захопленням і дала читати Патріку, але він не захотів цього робити. І коли вона вдруге запропонувала йому цю книжку, він акуратно знову її відклав, щоб згодом викинути її на смітник. На третій раз вона різко подала йому книжку, кажучи:

– Якщо не хочеш читати цю книжку, викинь її разом із своєю совістю на смітник.

Патрік задумався і почав перевіряти свою совість. Він відкрив цю книжку перед тим, як викинути її на смітник, і прочитав одне з послань Марії, з якого зрозумів наступне: життя не належить нам, а є даром Божим, з допомогою якого ми повинні приносити радість іншим та провадити їх до життя вічного; час належить Богові і він дається один раз грішникові для поправи свого життя. Сатана дуже сильний і всіма своїми засобами прагне притягнути якомога більше людей до себе через гріх. Прочитавши ці рядки, Патрік закрив книжку і задумався, а через хвилину він знову її відкрив і прочитав перші рядки згори, де було написано: «Для навернення може вже не бути більше шансу і в один момент можеш втратити все». «Яка ж користь людині, що ввесь світ здобуде, себе ж саму погубить...» (Лк 9, 25). Впала Патріку у вічі ще й така цитата: «Безумний! Цієї ж ночі душу твою заберуть у тебе, а те, що ти зібрав, кому воно буде?» (Лк 12, 20).

Ці євангельські слова так його вразили, що він почав плакати. Віткоді як Патрік повінчався з Ненсі, у його сім'ї почався безлад з його власними дітьми. Він почувався нещасним і його горю ніхто не міг зарадити. Молодшого сина вигнали з престижної гімназії і віддали під суд, що було великим ударом по його престижу. І коли Патрік звернувся до директора гімназії із претензією, хто ж має право виганяти зі школи сина мільйонера, то почув відповідь:

– Ваш син займається наркобізнесом і продає наркотики, тож я, як і ви, не можемо на це мовчати. Є закон…

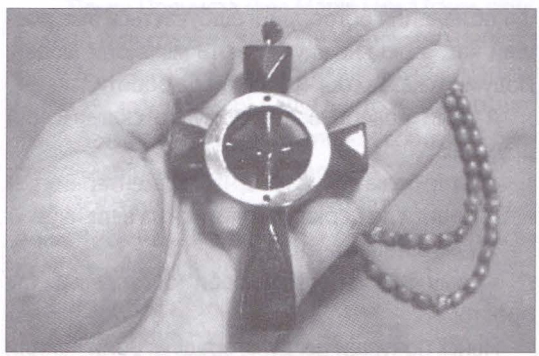

«Чому я досі цього не робив? Адже ж це так просто!»

Це ще більше приголомшило Патріка. Старший син Патріка був гравцем знаної всім команди з регбі. Вечорами до пізньої ночі він пив пиво і більше ні про що не думав. Донька, якій тільки минуло 18 років, підійшла до батька, сказавши:

– Я виходжу заміж.

– Але я ні разу не бачив твого нареченого, тож не дам тобі дозволу і не підпишу твого прохання.

– Тату, але ти також не брав дозволу у своїх батьків, коли одружувався, – відповіла дочка.

Вона, взявши підпис у своєї матері, вийшла заміж без згоди свого батька і вже через рік розлучилася із своїм чоловіком. Приїхала зі своїм горем до батька, ревно плакала і просила допомоги. Патрік змилосердився над своєю дочкою і купив їй найдорожчу машину, сказавши:

– Поїдь у Каліфорнію і там знайди собі знову чоловіка.

Ще одна донька вела аморальний спосіб життя і це дуже засмучувало Патріка.

Після неодноразових вмовлянь Ненсі він почав, сторінку за сторінкою, читати Послання Божої Матері у Мєджугор'є, які вже видані друком. Йому здавалося, що Пресвята Богородиця звертається прямо до нього. І сталося так, що в США проводилася конференція про об'явлення Пресвятої Діви в Мєджугор'ї, описані в тій книжці, яку читав Патрік. Погодившись з Ненсі, він поїхав на цю конференцію. Почувши все сказане, зрозумів, що об'явлення Богородиці відбувається вже довший час, а цю книжку читають мільйони людей. Подумки сказав собі: «Щось треба робити…».

А коли повернувся додому, то сказав своїй дружині:

– Матір Божа вимагає від нас елементарних речей – ходити до церкви і молитися на вервичці.

Тут же він запитав її:

– Чому ми досі цього не робимо? Адже ж це так просто!

Ненсі, почувши це, дуже зраділа. Вони купили собі вервиці і кожної неділі почали ходити до церкви Непорочного Серця Марії. Одного разу Патрік почув проповідь священика, який говорив:

■ **«Якщо будемо молитися на вервиці збережемо цей світ».**

– Якщо у когось є якісь життєві проблеми, хай посвятить себе і всю свою сім'ю Непорочному Серцю Марії і за всі проблеми, негаразди нехай пожертвує свою працю, терпіння і, навіть, багатство.

Після Служби Божої Патрік запитав у священика, що йому робити. Розповів про свої проблеми з дітьми і, хоч він цього не хотів, сльози текли по його обличчі.

– Вам треба приступити до св. Тайни Сповіді, – відповів із співчуттям священик, – а щоб не відкладати, можете виконати це зараз. У мене є вільний час.

Патрік приступив до сповіді, яка тривала майже годину. Він сповідався за 30 років свого прожитого життя! Адже ще перед сповіддю він признався,

що є великим грішником, бо не ходив до церкви, двічі розлучався, багато обіцяв і не виконував цих обіцянок. Наприкінці сповіді Патрік отримав розрішення і, прийшовши додому, сказав Ненсі:

– Мені Бог простив гріхи через руки нашого священика. Цього ніхто не міг зробити. Тепер я повірив, що священик має велику владу. Нам потрібно молитися і виконувати все, що просить Богородиця у Мєджугор'ї. О, яку велику ласку Божу я отримав!

З цього часу Патрік і Ненсі почали спільно молитися на вервичці. У його сім'ї почало усе налагоджуватися. Молодший син полишив наркотики, а старший покинув регбі і перестав пити пиво. Патрік і Ненсі вирішили відвідати Мєджугор'є. Йому сподобалася місцевість, а найбільше подобалося те, що сюди постійно приїжджають паломники і моляться на вервиці. Хоч тут він ніколи досі не бував, але почував себе, як вдома. І Патрік перед своєю дружиною зробив постанову:

– Я продам свої офіси в Канаді і ми переїдемо жити в Мєджугор'є. Адже тут, хоч часто падають дощі, але дихати легко і для здоров'я клімат є сприятливий. Ми побудуємо тут замок, де зможуть проживати священики, які будуть сюди приїжджати як паломники. Тут завжди буде молитва. Таким чином він буде також замком для Богородиці та Її Сина. Цією розбудовою я зможу розповісти іншим людям, що священики мають найбільшу владу від Бога – відпускати гріхи.

Патрік, повернувшись до Канади, протягом трьох місяців продав усі офіси свого бізнесу, яким займався 30 років. Після цього він переїхав до Мєджугор'є і почав розбудову замку для священиків і семінаристів – майбутніх паломників.

Патрік з великою повагою ставиться до духовних осіб. Приймаючи священиків з різних кінців світу, він їх щиросердно вітає і розповідає їм про своє грішне життя:

– Мій молодший син, що займався наркобізнесом, тепер викладає в університеті і заохочує своїх студентів молитися на вервиці та обіцяє цього року на канікули приїхати з ними в Мєджугор'є до Пресвятої Богородиці. Старший син–регбіст одружився, має свою ферму і двох дітей, які схожі на мене, і також моляться на вервиці. Старша і молодша доньки мене дуже непокоять. Думаю, що з Божою поміччю стануть на добру дорогу. Я щасливий і в усьому бачу допомогу Пресвятої Діви Марії. Ось ця вервиця є моїм щоденним успіхом у моїй праці та в житті.

Патрік підніс у руках вервицю і з великою вірою у серці стверджував:

– Вервиця, а точніше молитва на вервиці, є могутньою зброєю проти сатани в кожну пору дня. Я маю тверду надію, що мої дочки також навернуться на добру дорогу. А для цього я хочу найближчим часом поїхати до Америки і просити у своїх дітей пробачення, що я не дав їм належного виховання. Коли батько не молиться у сім'ї, то і діти не моляться. Вони наслідують своїх батьків. Моя старша дочка двічі виходила заміж і двічі розлучалася, як і її батько. Тож буду постійно просити Богородицю за її навернення, як Ненсі колись молилася за моє навернення. Я вже раз їздив до своїх синів просити пробачення. Це нелегко мені далося, чи не найважче, але результат очевидний. Тож і вас, як священиків, прошу молитися за всіх ненавернених людей, і в тому числі, за моїх дочок.

Патрік закінчував розмову, підносячи знову вервицю догори, як колись підносив банкноту у сто доларів. Він говорив:

– Тільки Пречиста Діва Марія і ми з вами, якщо будемо молитись на вервиці, збережемо цей світ. Тут у Мєджугор'є Марія об'являється як Цариця Миру. «Мир, мир, мир! А для цього потрібно, щоб люди поєднались з Богом і поміж собою», – були слова Марії на початку об'явлень.

– Ось сьогодні до мене приїхав мій друг з Америки. Я йому сказав, що маю з України аж сто вісімдесят священиків.

Він запитав:

– Чим годуватимеш їх?

Я здвигнув плечима і відповів:

– Не знаю.

Тоді він сказав:

– Я тобі допоможу. І ось сьогодні все, що на столі, і так само на майбутні дні – дар від мого друга.

І тут священики встали і привітали щедрого мецената, побажавши «Многая літа!». Це було дуже зворушливо для нового гостя.

Наступного дня Патрік був присутній у каплиці на нашій Утрені, яку автор цих рядків відправляв вранці з семінаристами. Помолившись, він пішов на кухню, щоб разом з волонтерами приготувати сніданки для священиків, яких він завжди поважає. Тому замок, збудований ним на честь дружини Ненсі, символізує князівську владу, яку священик має від Бога – відпускати гріхи. Під час сніданків і обідів Патрік розносив для священиків хліб та інші продукти, повторюючи слова Папи Івана Павла II: «Любіть Марію, адже ж Вона є вашою Матір'ю, а ви Її діти.»

– А найкраще Марію можемо полюбити через молитву на вервиці. Тож завжди молімося на вервиці та й заохочуймо інших це робити, – завжди говорив усміхнений Патрік при зустрічі священикам. Ненсі після кожної трапези давала добрі материнські поради, наповнені християнською мораллю.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Шановна редакціє і читачі часопису «Місіонар»!

У моєї дружини Надії два рази відбулося переривання вагітності. Як виявилося, було потрібне дороге лікування. Замість нього ми обрали інший шлях: поїхали у листопаді 2008 року до Зарваниці і віддали себе, своє майбутнє, всі проблеми під опіку Матері Божої. Того ж таки місяця моя дружина завагітніла! Під час вагітності були у різних церквах і завжди прибігали під опіку Матері Божої.

28 серпня цього року у нас народився здоровий хлопчик, хоч пологи мали відбутися ще 23 серпня. Назвали його Мар'яном і вже охрестили.

Слава і подяка Господеві нашому Ісусу Христу, Пресвятій Трійці і Матері Божій!

Микола і Надія,
м. Новий Розділ Львівської обл.

Слава Ісусу Христу!

Микола Меренков разом із дружиною Антоніною висловлюють щиру подяку о. Йосифу Будаю, ЧСВВ, настоятелю місійної станиці у м. Кам'янець-Подільський Хмельницької обл. за духовну опіку над нашою родиною і за папське благословення з нагоди золотого ювілею подружнього життя.

Дякуємо Вам, всечесний отче, за духовну підтримку у житті та бажаємо щедрих Божих ласк і благословення у Вашій праці на славу Божу.

Подружжя Меренкових

КРОСВОРД «АРХІТЕКТУРНИЙ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

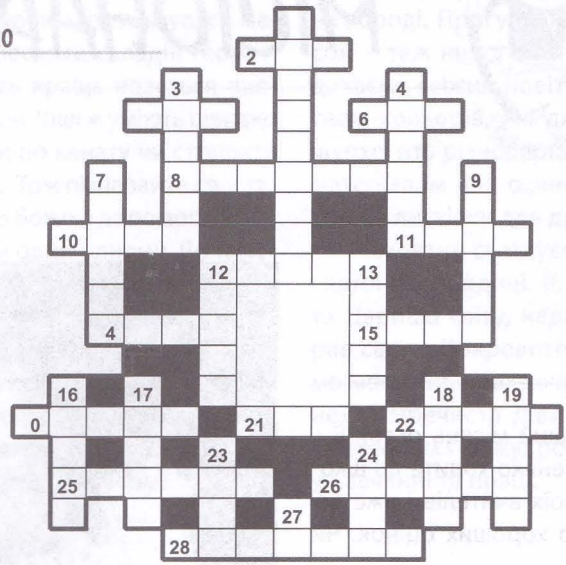

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Верхня частина будівлі, що служить її покриттям. 5. Видатні природні здібності людини. 6. Основний колір, тон, на якому щось зображується. 8. Будівля для богослужіння. 10. Обтесана чи обпиляна чотиригранна колода, що застосовується на будівництві. 11. Декоративна споруда у вигляді брами, що завершується склепінням. 12. Вертикальна частина будови, яка служить для підтримання перекрить і для розділення приміщення на частини. 14. Частина храму між пресвітерієм і притвором. 15. Покрівельний матеріал, виготовлений з товстого картону, просоченого кам'яновугільним дьогтем. 20. Багатомінеральна гірська порода, яка переважно походить із осаду і разом з водою утворює пластичну масу, широко використовується у будівництві. 21. Виступ бокової стіни у вигляді опори, має основу і закінчується капітеллю. 22. Випалена глина, застосовується для виготовлення вогнетривких виробів. 25. Картина, написана фарбами на свіжій вогкій штукатурці. 26. Сукупність документів, розрахунків, креслень, необхідних для зведення споруд. 28. Купець з Греції, за кошти якого споруджена дзвіниця по вулиці Підвальній у Львові.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Архітектор, автор Андріївської церкви та Маріїнського палацу у Києві. 3. Металева або дерев'яна основа якої-небудь речі, споруди. 4. Напис на Домініканському костелі (нині – церква Пресвятої Євхаристії): «Soli DEO honor et gloria» «Лише Богу … і слава» (з книги Юрія Николишина «Елегії Львова»). 7. Український будівничий італійського походження, автор дзвіниці Успенської церкви у м. Львові (вежа Корнякта). 9. Нижня частина зовнішньої стіни якої-небудь будови, що безпосередньо лежить на фундаменті і дещо виступає вперед, порівняно з частиною, розташованою вище. 12. Духовні та культурні цінності, які створила людина. 13. Стінка, розташована над карнизом, що завершує споруду; призначена для барельефа чи напису. 16. Початок і кінець – … і омега. 17. Безтілесна істота, посланець Бога, який опікується людиною. 18. Модель чого-небудь, як правило, у зменшених розмірах. 19. Покрівельний матеріал у вигляді дощечок. 23. Прозора речовина, яку одержують плавленням і хімічною обробкою кварцового піску з деякими іншими домішками. 24. Італієць, …, німець, угорець – славні архітектори та будівничі старовинного міста Лева. 27. Архітектор Домініканського костелу у м. Львові … де Вітте.

Відповіді на кросворд «ЛІТЕРА «К», опублікований у числі за вересень 2009 року:

По горизонталі: 7. Колектив. 8. Кардинал. 9. Керіт. 10. Корея. 11. Клавдій. 14. Курчик. 15. Камінь. 18. Класик. 19. Кимвал. 23. Каталог. 25. Кесар. 26. Капрі. 27. Кизилкум. 28. Капітель.

По вертикалі: 1. Колегіум. 2. Келія. 3. Кирило. 4. Катрій. 5. Кивот. 6. Катерина. 12. Кипарис. 13. Катехит. 16. Клавесин. 17. Казаролі. 20. Каптур. 21. Конрад. 22. Канич. 24. Карта.

МІСІОНАРЧИК

ДВА СЛОВА

Соломія КОРНИЧ

Ось і проминув перший місяць осені. Ви, дорогі наші друзі, чемненько ходите до школи, уважно слухаєте своїх вчителів і вже встигли отримати чимало хороших оцінок. Чи не так?

Хоч я уже давно не школярка, але багато шкільних подій згадую з приємністю. Коли я навчалась у четвертому класі (а тоді ще була комуністична влада), ми з дівчатками організували підпільний релігійний гурток, на якому говорили про Бога. Записували у зошиті молитви, які хто знав, бо друковане релігійне слово тоді було важкодоступним. Цей гурток, на жаль, проіснував недовго, але й цього часу було достатньо, щоб досі згадувати наше вроджене дитяче бажання більше дізнатися про Бога.

На щастя, ми тепер вільно можемо сповідувати свої релігійні переконання, ніхто не забороняє нам молитися, ходити до церкви. Таку можливість ми отримали не так давно – 20 років тому, у 1989 році, коли Греко-Католицька Церква вийшла з підпілля. Ви, діти, вже народилися у часи незалежності України, але ваші дідусі та бабусі, ваші батьки пам'ятають ті часи, коли наша Церква була переслідувана. Тож цінуймо цей дар від Бога.

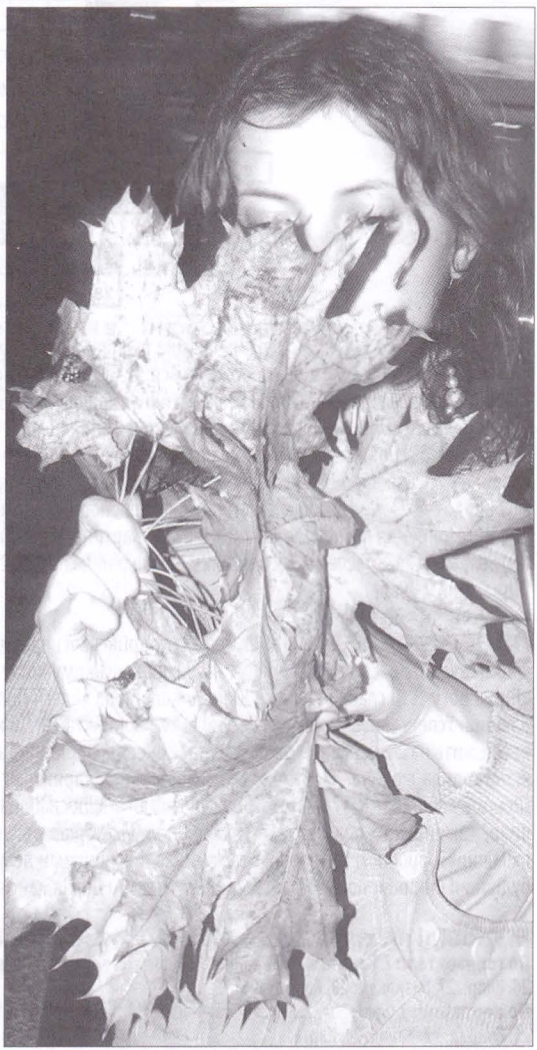

Любі друзі, «Місіонарчик» бажає вам розвивати свої здібності і таланти. Адже вони є даром Божим. Хтось любить розв'язувати математичні задачки, креслити складні геометричні фігури, а комусь краще вдається вивчення мов та літератури. Інші ж уміють швидко бігати, спритно лазити по канату чи стрибати у висоту та у довжину. Тож пізнавайте свої таланти і розвивайте їх з Божою допомогою.

Учіться допомагати один одному. Допомога полягає не в тому, щоб дати списати домашнє завдання чи підказувати на уроках. Така «поміч» лише завдасть шкоди. Пам'ятаймо, що найкраще навчатися, навчаючи когось. Тож охоче пояснюймо друзям незрозуміле і для себе ще краще відкриємо глибини науки. А як з вільним від навчання часом? Можете поєднати приємне з корисним: допомогти дорослим зібрати урожай з полів, у садах, на городі. Прогулянка осіннім парком чи лісом – теж непоганий у цю осінню пору. Ми дихаємо свіжим повітрям, милуємося багатством кольорів, які дарує осінь. Під ногами шурхотить різнобарвне листя, яке є чудовим матеріалом для осіннього букету чи неповторної листівки для друга.

14 жовтня святкуємо свято Покрова Пресвятої Богородиці. Її, Матір нашого Господа та Царицю світу, недаремно наш народ обрав своєю Покровителькою. До Неї засилаємо молитви, прохаючи допомоги і опіки. Тож нехай Пречиста Діва Марія, Яку величаємо Престолом Премудрості, допомагає вам усім у навчанні та праці.

Зоряна ЖИВКА

Осіння молитва

Яблука солодкі яблуню укрили,
Золота хлібина сяє на столі –
З Божої любові нива нам вродила.
Дякуємо, Царю, за дари землі!

Дякуємо, Боже, за кавун і диню,
За духмяні груші, сливи, виноград!
Хай Тобі лунає, Господи, хваління,
Що благословив Ти наш город і сад!

Знову кличе поле до роботи стати.
Нам даруй годину вчасно і дощі!
Поможи нам, Боже, у Христі зростати,
Щоб Тебе прославить плодом у душі!

***

Осінь в садочку листя фарбує…
Яблука Бог нам рум'яні дарує,
Груші, айву, виноград і горіхи –
Все задля щирої радості-втіхи!

Дякую Богу за сонце і дощик!
Я назбираю плодів цілий кошик,
Щоби всіх друзів почастувати,
Радість Господню подарувати.

Всіх пригощу: і Маринку, й Андрійка,
Галю, Оленку, Надійку, Софійку,
Петрика, Толика, Віру, Марка,
Знайду гостинець і для Мурка.

Нас пригощає осінній садок –
Скільки лакоминок виплекав Бог!
Я помолюся, подякую в тиші…
І побіжу до роботи хутчіше!

СВЯТО ПОКРОВИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Підготувала Соломія КОРНИЧ

Покрова Пречистої Діви (відзначається 14 жовтня за юліанським календарем лише Східними Церквами) є в глибокій пошані у нашого народу, хоча це свято прийшло в Україну з Царгорода.

Історія виникнення цього свята незвичайна. Царгород, столицю колишньої могутньої Візантійської імперії, взяли в облогу араби. Ціле місто та його мешканці були у тривозі. Відправляли молебні, випрошуючи в Господа Бога милосердя і захисту від нападників.

Найбільше людей зібралося у Влахернській церкві, де, згідно з переданням, мала зберігатися риза Пречистої Діви. У цій церкві молився св. Андрій Юродивий. Багато істориків вважають, що він був слов'янином і потрапив у неволю. Оскільки був розумним і гарним, пан послав його до школи, де Андрій отримав освіту. Там зустрівся із християнами, які навчили його правдам християнської віри і допомогли прийняти св. Тайну хрещення. Згодом Андрій почав удавати юродивого (безумного), вважаючи, що в такий спосіб зможе краще навернути людей до Бога. Він жив дуже бідно, багато постив і молився. Познайомився із св. Епіфанієм, який став його учнем. Коли над Царгородом нависла загроза, вони разом заохочували людей, щоб ті молилися і тоді Божа Мати змилосердиться над ними. Люди ревно молилися, благаючи Пресвяту Богородицю про порятунок. Св. Андрій побачив, як згори сходила Пречиста Діва у супроводі святих, ангелів, пророків і апостолів. Згідно з переданням, Божа Мати розпростерла свій омофор (покрову) і покрила ним зібраний у церкві народ. Те видіння бачив також св. Епіфаній. Вони повідомили про цю з'яву всіх вірних і запевнили народ, що їхня молитва вислухана. Ворог відступив і це стало великим чудом. Достеменно невідомо, коли саме жив св. Андрій Юродивий і коли відбулося величне чудо Покрови. Існують версії, що він жив за правління імператора Лева I Великого (5 ст. Р.Х.). Однак більшість істориків вважають, що роки його життя припадають на період правління імператора Лева VI Мудрого (10 ст. Р.Х.)

Історія свята в Україні. У книзі історика Антона Лотоцького «Княжа слава» розповідається, як руські князі Аскольд і Дир, які були поганами, пішли могутнім військом на Царгород. Царгородський патріарх і цар Михайло цілу ніч молилися в церкві до Пресвятої Богородиці про заступництво. Аскольд і Дир вернулись до Києва з поразкою. Та поразка обернулася перемогою для нашого народу, тому що кияни, які врятувались у тій битві, вражені силою заступництва Божої Матері, повернулись додому християнами. Великий скарб вони принесли із собою: перші промені Христового Світла.

В 11 ст. князь Ярослав Мудрий віддав Київ і весь український народ під Покров Пречистої Діви Марії, проголошуючи Її нашою Заступницею і Царицею. Коли князі вирушали в похід на ворогів, просили допомоги-заступництва у нашої Небесної Матері. Отримавши перемогу над ворогами, дякували Їй за ласкаву поміч.

На Запорозькій Січі була гарна церква, присвячена Покрові Божої Матері. На іконі Пречистої був надпис: «Ізбавлю і покрию люди моя». Козаки, вибираючись у похід на турків і татар, збиралися в церкві, співали до своєї Заступниці молебень і гаряче молилися про щасливий похід й щасливе повернення. Після зруйнування Січі Московщиною козаки не взяли з собою нічого, лише образ Пресвятої Богородиці…

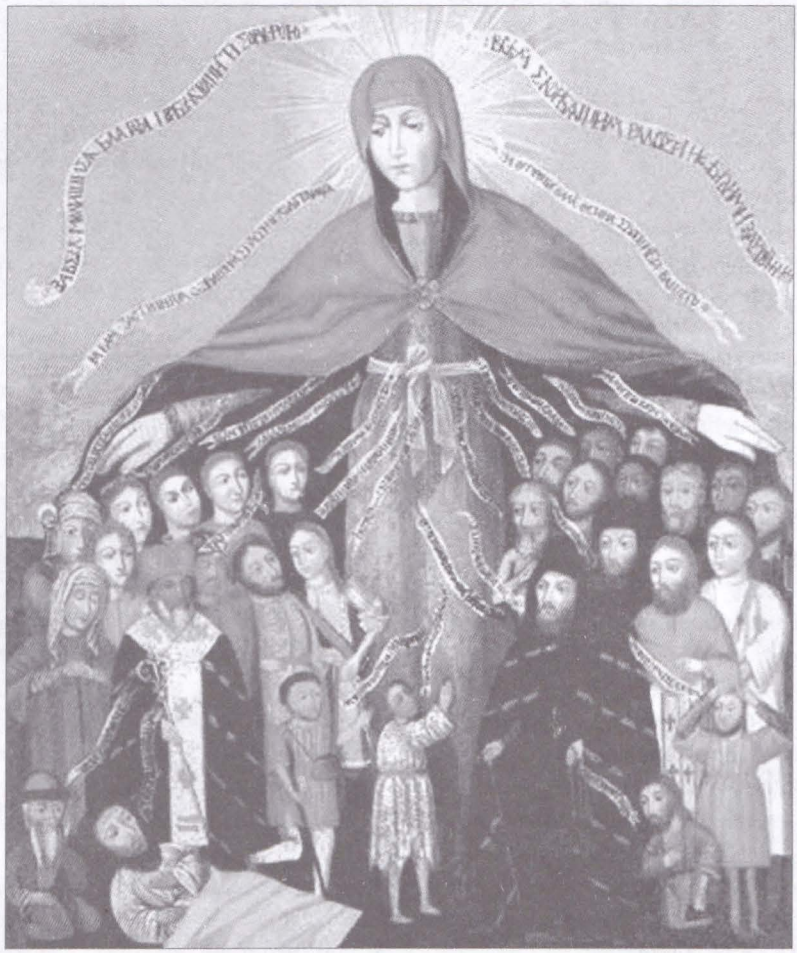

Вже у XX ст. вояки УПА проголосили свято Покрови своїм офіційним святом.

У празник Покрови Пресвятої Богородиці ми звеличуємо Її могутню материнську любов, Її ласкаву постійну допомогу, яку Вона, як наша Небесна Мати, виявляє нам, людям, протягом багатьох століть християнської історії та виявлятиме аж до кінця віків.

Ікона Матері Божої – Покрова – одна з найбільш шанованих в Україні. На ній зображена Пресвята Богородиця, яка тримає у руках покривало. Часто на іконі зображували людей, яких Діва Марія ніби покриває своїм омофором. На одній з ікон Покрови можна побачити зображення Богдана Хмельницького. Це свідчить про те, що козаки дуже шанували Матір Божу.

Пресвята Богородиця не залишала нашу країну без своєї могутньої опіки. Не біймося і ми просити допомоги в особистих, родинних потребах, потребах Церкви, нашої спільноти і потребах держави. Не забуваймо дякувати за Її заступництво та материнську любов.

ПОРА – НЕ ПОРА

Оксана ЛУЩЕВСЬКА

Маринка вертілася біля дзеркала. Гарно, ой гарно! Вона вдягла мамину сукню з рюшами, підперезала поясом із золотавою пряжкою, накинула на плечі мереживну шаль. Ох, і файна дівка! А як взула мамині туфлі на високих підборах, то й геть себе не впізнала. Мов доросла!

Дівчинка підійшла до шафи, дістала кристалатого капелюха, накинула його на руде волоссячко і ще раз поглянула на себе. Ох ж і краля!

Заспівала:

Свята Покрово,
почорніть мені брови,
а личко біле єсть,
якби ще був мені тесть!

Крутнулася перед свічадом швидко, але раптом луськ – і підбор зломився.

– Ой! – Маринка аж підскочила.

Вона вмить скинула туфлі. А каблука як і не було!

Зажурено посиділа трохи: каблук в одній руці, а туфель – в іншій. Хотілося плакати, але ж слізьми лиху не зарадиш.

– Що ж я мамі скажу? Неправду? – знизала плечима. – Чи правду? Ні, чесною бути не варто – влетить, як Сидоровій козі! Мама не раз застерігала, не дозволяла взуття її приміряти. А я… Таки скажу неправду… – вагалася мала. – Ет, задалася мені та тітка Світлана! А хотілося ж як вона: увібратися-нарядитися, мов на сватання. Що воно за сватання таке? Бабуня кажуть: їй тепер весілля в голові, а мені… Може, на тітоньку й сперти? Сказати, що то вона взяла й без дозволу туфлі наміряла? Ні, мама не повірить… А коли тіточку запитає, то влетить мені від обох. Їй що – все на побачення біжить! Тільки й чути: «Покрівонько, Покрівонько, покрий мені голівоньку!» Ет, їй балачки, а мені попаде, як то кажуть, під самий хвіст! Що ж я мамі скажу?

Маринка встала. Підійшла до дзеркала. Щоки, від сорому та розпачу, червоніли як яблука.

– Довертілася! – з розпачем глянула на своє віддзеркалення й посварилася пальчиком. Вона відступила назад, не дивлячись під ноги. І тут – луськ! Необережно наступила на інший туфель.

– Ой-ой-ой! – тільки й викрикнула дівчинка. І залилася гіркими слізьми, бо вже інший каблук лежав надламаний.

Раптом рипнули двері. Увійшла матуся. Глянула на заплакану дівчинку і спохопилася:

– Дитино, що, що трапилося? Забилася? Де болить?

– О-о-о-сь! – протягла Маринка крізь сльози. – Докрутилася! – й показала на туфлі.

– Ото й лиха! – мама приголубила дівчинку.

– О-о-ой, – ще сильніше зойкнула Маринка, – я ж хотіла так, як тітонька! Так і казала, як вона. Слово в слово: «Свята Покрово, почорніть мені брови…».

– А нащо дівчині брови чорні, коли вона руденька? – розсміялася матуся. – То Світлана примовляє так, бо заміж йде.

– А я?

– Всьому свій час! Всьому Божа пора!

Маринка дивилася на маму, не зовсім розуміючи. Знала певно одне, що мама не гнівається. Ох, і файно! А була б вона, Маринка, доросла, то чи минулося б так?!

Увечері, гуляючи осіннім сквером по багряному листі, дівчинка не втрималася і запитала:

– Матусю, а хто вона – та Покрова? І чому тіточка Світлана все примовляє щось до неї?

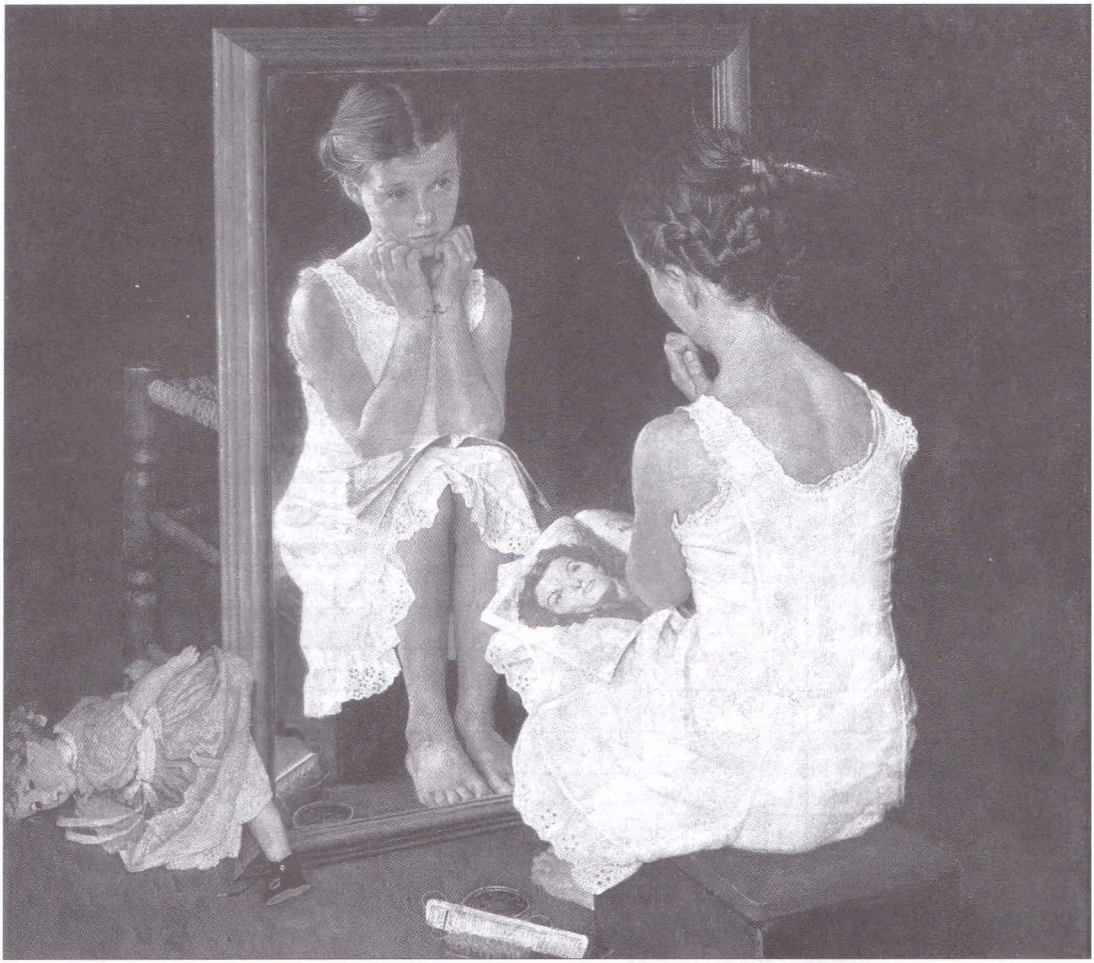

«... Ох, і файна дівка».

– Покрова – то Діва-Богородиця, вона покриває своєю милістю всіх, хто звертається з молитвою до її Сина, Господа нашого Ісуса Христа. А ще Покрова Пресвятої Богородиці – велике християнське свято. Колись я покажу тобі у храмі ікону, яка також зветься Покровою... Та це ще не все, бо саме цього дня за народним звичаєм починалася в Україні пора весіль. Тому дівчата, що заміж збираються, на свято йдуть до церкви й особливо моляться до Богородиці:

Покровонько, Покрівонько!
Покрий мені голівоньку:
Щоб я жінкою була,
Щоб я весело жила
З чоловіком молоденьким,
З дитяточком веселеньким.
Отак, моя маленька!

– А-а-а! Он, воно що! – кивнула Маринка. – Тоді мені ще не пора! – усміхнулася і заходилася збирати букет із осіннього листя для тітки Світлани, аби було що подарувати, бо ж скоро весілля!

КРОСВОРД «ДЛЯ РОЗУМНИКІВ І РОЗУМНИЦЬ»

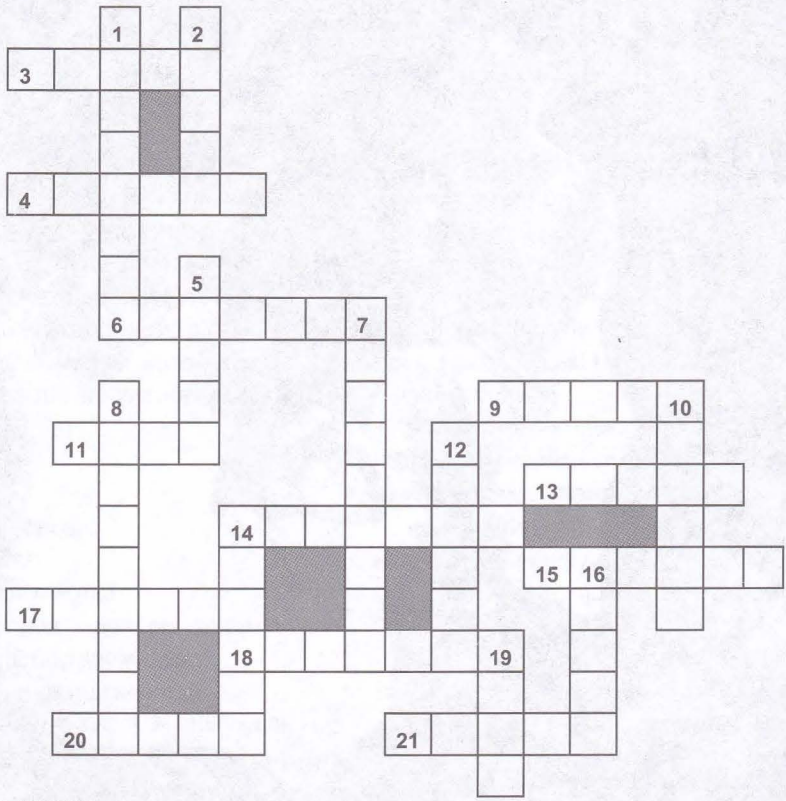

Підготувала Соломія КОРНИЧ

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3. Художній твір, написаний невіршованою мовою. 4. Царівна … – Дареджан – героїня поеми Шота Руставелі «Витязь у тигровій шкурі». 6. Столиця однієї із Прибалтійських держав. 9. Небесне світило. 11. Щипковий багатострунний музичний інструмент. 13. З зерен цього злаку одержують пшоно. 14. Назва півріччного навчання у вищих і середніх спеціальних навчальних закладах. 15. Відома українська письменниця Олена…, мати Лесі Українки. Цього року минуло 160 років з дня її народження. 17. Гірське пасмо, де за юдейським переданням зупинився ковчег Ноя. 18. Перерва між діями у виставі, частинами концерту тощо. 20. Птах з родини воронових. 21. «Була ж у Яффі одна учениця, на ім'я Тавита, що значить у перекладі Дорка (…)» (Ді 10, 36).

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Псевдонім письменника і поета о. Севастіана Сабола, ЧСВВ. 2. Їжа, якою у чудесний спосіб Господь насичував ізраїльський народ у пустелі. 5. Відома львівська художниця … Кульчицька. 7. Ім'я першого Папи, який служив після надання царем Константином релігійної свободи для християн. 8. «В Путивлі-граді вранці-рано співає, плаче…» (Т. Г. Шевченко). 10. Героїня повісті-феєрії О. Гріна «Пурпурові вітрила». 12. Особа, яка очолювала сотню протягом 16-18 ст. в Україні. Спершу призначалася козаками, згодом гетьманом або царем. 14. Верхній одяг католицького духовенства, який не носять під час Богослужіння. 16. Герой роману Панаса Мирного «Хіба ревуть воли, як ясла повні?». 19. Місцевість, з якої походив св. апостол Павло.

РІЗДВЯНА СЛУЖБА ІЗ СВЯТІШИМ ОТЦЕМ ВЕНЕДИКТОМ XVI

18 грудня – 29 грудня 2009 р. Б.

18.12 Виїзд зі Львова. Перетин українського – польського кордону.

19.12 Приїзд до Відня. Поселення в готель. Вільний час. Нічліг.

20.12 Відень. Служба Божа в українській церкві св. Варвари. В українській церкві знаходяться мощі св. Катерини.

20.12 Оглядово-пішохідна екскурсія «Імператорський Відень з Шелбруном». Вільний час.

20.12 Виїзд до Венеції. Нічна мандрівка до Венеції.

21.12 Прибуття до Венеції. Поселення в готель. Вільний час. Нічліг.

22.12 Екскурсія містом. Площа св. Марка – серце Венеції. Служба Божа в соборі св. Марка.

22.12 Виїзд до Рима. Нічна мандрівка Римом.

23.12 Рим. Поселення в готель. Служба Божа в базиліці св. Павла. Екскурсія в Колізеї. Базиліка Марії Маджоре. Служба Божа з владикою Іринеєм Біликом, ЧСВВ.

24.12 Зустріч з Венедиктом XVI. Різдвяна Служба Божа в базиліці св. Петра. Зустріч зі Святішим Отцем Венедиктом XVI в залі Павла VI.

25.12 Площа св. Петра. Благословення і різдвяне привітання Папи.

25.12 Виїзд до Падуї. Нічна мандрівка в Падуї.

26.12 Падуя. Служба Божа на могилі св. Антонія. Екскурсія містом.Виїзд до Будапешта. Нічна мандрівка Будапештом.

27.12 Поселення в готель у Будапешті. Вільний час.

28.12 Оглядова екскурсія старовинною частиною Будапешта. Дегустація вин та знаменитого угорського гуляшу.

29.12 Повернення до Львова.

ВАРТІСТЬ ПАЛОМНИЦТВА: 500 €

У вартість входить: проїзд за маршрутом, проживання з сніданками, візова підтримка, медстрахування, кораблик у Венеції, дегустація вин та знаменитого угорського гуляшу.

У вартість не входить: вхідні квитки в музеї 20€, громадський транспорт.

Здача документів до 7 грудня 2009 р.Б.

Додаткову інформацію ви можете отримати за тел. (050) 43-66-303

За адресою вул. Б. Хмельницького, 36 редакція часопису «МІСІОНАР»

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС «МІСІОНАР» – В КОЖНУ ХРИСТИЯНСЬКУ РОДИНУ!

Повсякчасно поглиблювати християнську віру, дбати про її чистоту правдивість – покликання кожного християнина. Передплативши «Місіонар», зможете якнайкраще сповняти це покликання. За мінімальну пожертву матимете можливість протягом року отримувати релігійні знання й інформації.

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ

на один місяць 3 грн. 48 коп., на рік 38 грн. 28 копійок.

ПЕРЕВІРТЕ ПРАВИЛЬНІСТЬ ОФОРМЛЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ!

Державний комітет зв'язку України
УДППЗ "Укрпошта"

АБОНЕМЕНТ

Місіонар
(найменування видання)

На ~~газету~~ журнал **23959**
(індекс видання)

Кількість комплектів

Ф. СП-1

На 2009рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Кому _____
(Прізвище, ініціали)

Куди _____
(поштовий індекс) (адреса)

ДОСТАВОЧНА КАРТКА

ПВ	місце	літер

На ~~газету~~ журнал **23959**
(індекс видання)

Місіонар
(найменування видання)

Вартість передплати _____ грн. _____ коп. Кількість комплектів
переадресування _____ грн. _____ коп.

На 2009рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

поштовий індекс

код вулиці

місто _____
село _____
район _____
область _____
вулиця _____

буд. _____ корп. _____ кв. _____

Кому _____
(Прізвище, ініціали)

■ НОВИНКИ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР» ■

Йосиф Рацінґер – Венедикт XVI
Бог і світ: Таїнства християнської віри.
– Львів: Місіонер, 2009. – 420 с.

Кардинал Йосиф Рацінґер, а нині Папа Венедикт XVI, — автор кількох десятків книг, як ґрунтовних богословських досліджень, так і популярних розповідей про Католицьку Церкву. Серед цих публікацій дві щирі і дуже цікаві розмови-ріки, «Сіль землі» та «Бог і світ», що їх вів із Йосифом Рацінґером німецький журналіст Петер Зевальд. Завдяки його проникливим і сміливим питанням ми маємо нагоду ближче познайомитися з вірою і поглядами нашого нинішнього Папи.

Йосиф Рацінґер – Венедикт XVI
Божа революція.
– Львів: Місіонер, 2009. – 132 с

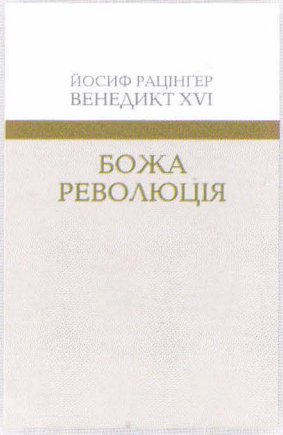

«Божа революція» — це збірка промов Папи Венедикта XVI під час та з нагоди проведення XX Всесвітніх днів молоді. Зібрані разом, вони певним чином створюють цілісний образ теперішнього Папи, показуючи головні пріоритети його понтифікату та особливості харизми. А оскільки це був перший папський виїзд закордон, ця книжка є наче першим відбитком цього образу, який закарбувався в серцях тисяч і тисяч молодих людей з усього світу та мешканців Німеччини, що мали можливість безпосередньо бачити та чути Понтифіка.

Водночас ця книжка про сучасні проблеми світу, в якому ми живемо, шукаючи в ньому шляху до щастя й миру, про глобальні проблеми людської душі, що не бачить виходу в світовому хаосі, та про справжню — революційну — зміну цього світу, шлях до якої вказує нам Вифлеємська зоря.

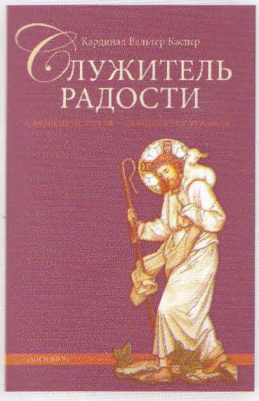

Кардинал Вальтер Каспер
Служитель радости.
– Львів: Місіонер, 2009. – 140 с

Усім своїм життям священик має бути дороговказом і служити не як пануючий «над вибраними, але бувши зразком для стада» (1 Пт 5, 2-3). Інакше він уподібнюється до сліпця, що хоче вести невидющого, а внаслідок цього обоє падають у яму.

Автор розглядає головні аспекти священичого й мирянського служіння.

Св. Йоан Золотоустий
Зібрання повчань. Книга 2.
– Львів: Місіонер, 2009. – 456 с

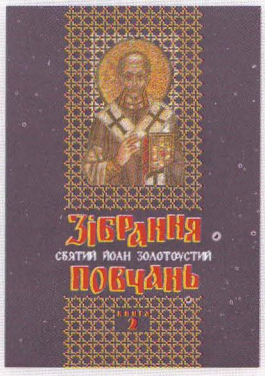

У книзі зібрано повчання великого святого ранньої доби християнства – Йоана Золотоустого (†407), архиєпископа Константинополя, найкращого проповідника Сходу (походив із Антіохії). Наділений апостольським служінням, він, подібно до апостола Павла, горливо дбає про виховання пастви Христової в Євангельському дусі. Молитва, життя у Бозі, євангельські правди, – ці та інші духовні скарби читач зможе пізнати завдяки безцінним словам св. Йоана Золотоустого.

ПРОЩА ВЕРВИЦІ

10-11 жовтня 2009 р.Б.
м. Червоноград - Кристинопіль

присвячена двадцятій річниці виходу УГКЦ з підпілля в Сокальсько-Жовківській єпархії

ПРОГРАМА ПРОЩІ

10 жовтня
субота

14:00 - Зустріч і реєстрація учасників

16:00 - Урочиста молитва на вервиці зі свічками вулицями міста (із собою мати свічку)

20:00 - Духовний концерт на відпустовій площі

24:00 - Свята Літургія

01:30 - Нічні чування у храмах міста

11 жовтня
неділя

09:00 - Урочисте винесення чудотворної ікони Божої Матері з монастиря оо.Василіян на відпустову площу

10:00 - Співана молитва на вервиці (Славні таїнства)

10:45 - Зустріч єпископів

11:00 - Урочиста Архиєрейська Свята Літургія та посвята учасників прощі Непорочному Серцю Марії

За успішне проведення прощі ласкаво просимо пожертвувати 9 жовтня піст на хлібі та воді!

Щоб отримати детальнішу інформацію просимо звертатися за адресою:

Львівська обл., м. Червоноград
вул. Б. Хмельницького, 21
монастир св. Юрія оо.Василіян
тел.: 8 (03-249) 39-846